

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף קפ"ח - קצ"ז
הלכות נשיאת כפיים ה'

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

**ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' 03-617116**

**לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org**

הלכות נשיאת כפיים הלכה ה:

א) על-פי התורה 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים' וכו' בסימן לר לקוטי חלק א עין שם כל התורה: מבאר שם ענין התפלה שהוא לקשר הנקדה שהוא בחינת צדיק מושל אל הלב שזהו ענין מה שצריכין לדבר בינו לבין קונו לפרש שיחתו לפניו יתברך לעזור לבו לעבודתו יתברך. וכן צריכין לדבר עם חברו ביראת שמים וכו' וכן צריכין לדבר עם הצדיק בעצמו הכל כדי לקבל אור הנקדה הקדושה שהוא בחינת 'צדיק מושל' לקשרו אל הלב להאיר בחינת 'פי ידבר חכמות' לתוך בחינת והגות לבי תבונות כדי לבטל חרפת לב ערלת לב שהם כל האהבות רעות אהבת הנפולין, כי שם אצל הנקדה שורה אהבה הקדושה, כי אור החסד שנשאר שם, עין שם ועל-ידי האהבה הקדושה נתבטלין כל החרפות לב, כי על כל הפשעים תכסה אהבה וכו', עין שם כל זה היטב.

ומבאר שם בתחלתו שזהו ענין התפלה, עין שם באות ג מה שכתוב שם מענין התפלה שהוא כדי להמשיך השפע על-ידי כלי הדבור, כמו שכתוב (דברים א), ויברך אתכם כאשר דבר לכם וכו' והדבורים של הצדיק הם בודאי בשלמות ובמלאה לכן יכול להמשיך השפע לישראל ועל-ידי זה נקרא בחינת מלאפום להורות שהפה שלו במלאה ובשלמות וכל אחד ואחד מישראל יש בו בחינת צדיק מושל שהוא בחינת מלאפום וכו' ומלאפום הוא בחינת נקדה עם ואו וכו' ובחינת מלאפום יש בכלליות ובפרטיות, כי עשרת הדברות עם הלוחות וכו', עין שם כל זה היטב.

נמצא שעקר התפלה הוא מחמת שבכל אחד מישראל יש נקדה טובה שהוא בחינת צדיק מושל, בחינת (ישעיה ס) ועמד בלם צדיקים, וכפי הנקדה טובה שלו כן יכול להמשיך שפע על-ידי הדבור דיקא בחינת הרחב פיה ואמלאהו.

ועקר הממשלה בחינת צדיק מושל הוא להאיר ולהתעורר הלב להשם יתברך וכו', כמו שמבאר שם וזה נעשה על-ידי הדבור של התפלה והתבודדות שהוא שיחה בינו לבין קונו שעל-ידי זה מאיר הנקדה בחינת פי ידבר חכמות לתוך הלב לבחינת והגות לבי תבונות, שעל-ידי זה נתבטלין כל החרפות לב שהם כל התאוות שהם אהבות הנפולין, כי שם אצל הנקדה טובה שורה אור האהבה הקדושה וכו', עין שם כל זה היטב:

כלל המבואר בסימן ל"ד

כלל המבואר איך לבטל בחי' חרפה שברה ליבי, מה שיש חרפה ושברון לב לאדם ובעיקר מחמת התאוות והנפילות שלו ונשבר הלב מחמת שרחוק מהשי"ת, במאמר זה מראה איך בידינו לתקן ולרומם הלב ע"י הנקודה ששייך לליבו בעת הזאת - והתגלות נקודה זו הוא מציאות התגלות הנקודה שמתקן את השבירה - כי לפני קבלת התורה היה שייך לומר שאין כח לשבר הרע ואין כח לתקן - אבל בכח קבלת התורה יש בוודאי תמיד כח להתגבר נגד היצר ולהתחזק בוודאי - וכח זה הוא בחי' צדיק מושל, כי זה עיקר כח הצדיק שממשיך אור שמתקן בחי' יסוד בחי' צדיק שהוא נקודה שמשם יש את כח המתקן.

ובאות ג' מבואר שהמשכת כח זה הוא בפה דווקא שצריכים להתפלל בריבור כדי שיהיה כלי

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

- וממשיך לבאר איך כח הדיבור יכול להמשיך הנקודה - ויש ג' דברים שעלינו להתחזק בהם ועי"ז נזכה לנקודה זו בכל יום - וזה ע"י נקודת הצדיק, היינו הדיבורים בספרי רבינו וברברי רבינו וכו', נקודת החבר מה שמקבלים דין מן דין נקודה של התעוררות וחיזוק, שמדברים יח ביאור ופירוש ברברי רבינו ומתחזקים, ונקודת עצמו היינו התבודדות ושיחה בינו לבין קונו, כי ע"י ג' נקודות אלו נמשך אור היסוד המתקן כל אהבה וחסד נפול ע"ש.

ב) וְזֶה בְּחִינַת בְּרַפְת כֹּהֲנִים בְּסוֹף הַתְּפִלָּה אֲצֵל שַׁיִם שְׁלוֹם, כִּי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה הַנִּלְוָה הוּא בְּחִינַת בְּרִית שְׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שָׁם. וְשֵׁם שׁוֹרָה אֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת כֹּהֵן, בְּחִינַת אֲבִרָהּ, בְּחִינַת אֲתָה כֹּהֵן לְעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְוָה, עֵין שָׁם. וּבִשְׂבִיל זֶה עָקַר הַתְּפִלָּה לְהֵאִיר וּלְקַשֵּׁר הַנְּקֻדָּה הַזֹּאת אֶל הַלֵּב כְּדֵי לְבַטֵּל חֲרַפְת לֵב עַל-יְדֵי אֹרֹת הָאֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁשׁוֹרָה אֲצֵל הַנְּקֻדָּה הַזֹּאת כִּנְל, וּבִשְׂבִיל זֶה צְרִיכִין לְהַתְּפַלֵּל בְּכָל לְבָבוֹ, כִּי הַתְּפִלָּה הוּא עֲבוּדָה שְׂבִלָּב, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה (תַּעֲנִית ב), "אִיזְהוּ עֲבוּדָה שְׂבִלָּב זֶה תְּפִלָּה", כִּי זֶהוּ עָקַר עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה לְטַהֵר וּלְזַכֵּךְ הַלֵּב מִכָּל הַחֲרַפּוֹת לֵב עָרְלַת לֵב עַל-יְדֵי הַדְּבּוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת צְדִיק מְוֹשֵׁל שֶׁהוּא בְּחִינַת הַנְּקֻדָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁשֵׁם שׁוֹרָה אֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה וְכו' כִּנְל.

ועל-כן בשעת התפלה מתגברין ביותר כל הבלבולים וכל מחשבות רעות שבלב, כי עקר התפלה באה בשביל זה כדי לבטלם, כי כל המחשבות זרות וכל הבלבולים כלם הם בחינת חרפת לב, ערלת לב, שבירת לב, כי הם מחרפין ומבזין ושזכרין לבו של אדם ומחמת שעל-ידי הדבור של התפלה רוצה לבטלם כנ"ל על-כן הם מתגברין אז ביותר כדרך כל הנלחמים זה עם זה שכשנבא צד אחד לבטל את חברו, אז מתעורר חברו ומתגבר יותר ויותר בכל כחותיו וחיילותיו מחמת שרואה שרוצים להעבירו ולבטלו לגמרי, על-כן בשעת התפלה הוא מלחמה גדולה וכנ"ל.

וזהו בחינת ודנה מדרגת על לכה (שמואל א, א), שעקר התפלה לקשר הדבור אל הלב כדי לבטל חרפת לב, שבירת לב על-ידי הדבור שהוא בחינת הנקודה הקדושה שהוא בחינת צדיק מושל ששם שורה אהבה הקדושה שעל-ידי זה נתבטלין כל החרפות לב כנ"ל.

התפילה מתקנת חרפת הלב השבור והיא כלולה מג' הנקודות

הרי שבכל תפילה ותפילה אנו ניגשים לתקן מציאות המידות הרעות בחי' שבירת הכלים, ומה ששולטים על הלב וגורמים בחי' 'חרפה שברה לבי', וזה עבודת התפילה לבנות הלב וכו' - ולזה בעת התפילה דייקא יש מלחמה גדולה, ויש שניגשים לתפילה מתוך שברון כוחות כאלה, ואינו יכול להתגבר להתפלל בכוונה, כי אז עיקר הכח לבטל הרע, ולזאת מתגבר לשבר הלב שאינו יכול - ולזה העיקר לראות הרווח הנורא שיזכה ומה שבוודאי יוכל - והכל תלוי במה שדיבר דיבורי התפילה ויקשר הלב לקבל כח המתקן - כי מדבר בבחי' נקודת עצמו [שבוודאי התפילה כלול מנקודת הצדיק והחבר, מכל מה שהכין לב לתפילה עם איזה תורה ואיזה התחזקות מחבר כו'] ואז הדיבור מאיר ללב ויש רק לקשר הלב להדיבור.

ועל-כן בסוף התפלה אצל שים שלום אז עולין הפהנים לדוכן לברך את ישראל, כי זה עקר תקון התפלה וזה מה שפעלנו בכל התפלה שזוכין שעתה בגמר התפלה עולין הפהנים לברך ברכת כהנים, כי הפהנים הם בחינת אהבה וקדושה הנ"ל שורה אצל הנקודה שהוא הדבור של התפלה שעל-ידי זה עקר תקון התפלה כנ"ל ועל-כן בגמר התפלה אז צריכין הפהנים לעלות

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

לדוכן, כי אז נתגלה האהבה הקדושה בחינת כהן שעל-ידי זה עקר תקון התפלה כנ"ל, ועל-כן עולין אצל שים שלום, וסיום ברכותיהן הוא שלום, כי האהבה בחינת כהן שורה אצל הנקדה שהוא בחינת ברית שלום, כמו שפתוב בפהנה של פינחס, הנני נתן לו את בריתי שלום, כמו שמבאר שם, עין שם:

ובודאי עי"ז מתגלה נקודת התיקון, כח תיקון השבירה [מבואר שהוא בחי' אור החסד שנשאר ביסוד בתוך וכו'] הרי כאשר מתגלה כח שים שלום, כח המתקן, בחי' הצדיק, אז יש לגלות כח אור התיקון שהוא אהבה קדושה להשי"ת, בחי' כהן שהוא ענין חסד שמאיר ברית שלום לתקן.

ג) ועל כל אין מברכין אלא בנשיאת כפיים, כי נשיאת כפיים הוא בחינת נשיאת הלב, כי הידים סמוכין ללב. ועל-ידי נשיאת כפיים נתנשא הלב בבחינת (איכה ג) נשא לבבנו אל כפיים אל אל בשמים, הינו שעל-ידי נשיאת כפיהם של הכהנים לברך את ישראל הם מנשאים הלב אל הרבור פה ששם אהבה הקדושה שורה ברי שיקבל הלב הארה ותקון משם כנ"ל, כי זה עקר תקון התפלה שנגמר התקון בשלמות על-ידי הכהנים שהם בחינת האהבה השורה אצל הברית שלום שהוא הנקדה וכו' כנ"ל ועל-כן מברכין לברך את עמו ישראל באהבה, 'באהבה' דיקא, כי עקר התקון על-ידי התגלות האהבה הקדושה בחינת כהן בחינת על כל פשעים תכסה אהבה כנ"ל ועל-כן הבהן מכפר על כל העונות זה בחינת על כל פשעים תכסה אהבה וכו' ל:

והכהנים מנשאים ידיהם היינו נשיאת הלב משברונו ומחרפתו, שזה עיקר הדבר שצריכים לעשות להרים הלב - והם מברכים לברך באהבה כמ"ש על כל פשעים תכסה אהבה, כמבואר שאפי' מי שפשע לשני, אם יש אהבה זה מכסה ולא יקפיד, רק ע"י קלקול אהבה יש הקפדה-והכהנים מביאים כח החסד ואהבה לכסות על כל פשעים.

ד) וזה בחינת שלש ברכות של הכהנים שהם שלשה שמות בחינת יברכה ה', יאר ה', ישא ה' כנגד שלשה נקודות הנ"ל, שהם נקודת הצדיק בעצמו, ונקודת כל אחד מישראל שיש בו מה שאין בחברו ונקודת כל אחד ואחד בעצמו, כמבאר שם, עין שם שעל-ידי שלשה נקודות אלו עקר התקון, כי הנקדה הוא בחינת צדיק, בחינת כלו טוב, בחינת שמו יתברך שהוא צדיקו של עולם, בחינת (תהלים קמה) צדיק ה' בכל דרכיו, כי הנקדה טובה הוא בחינת החלק אלוה ממעל שיש בכל אחד מישראל

מוהרנ"ת ניגש לגלות ענין הג' ברכות ע"פ ענין הג' נקודות, לפני זה מדגיש שבאמת כל הנקודות הם בחי' טוב בחי' הצדיקים שהם כולם טוב כי מתדבקים באחדות השם, וכך הרי כל הקדושה שיש בכל אדם ובכל חבר הוא נקודות הטוב שבו, כאשר מביא בזה ענין נורא שיש חלק אלקי ממש בכל אדם, ושזה הרי עיקר הנקודה שיש לנו לעורר תמיד.

ברכה א' כנגד ברכת הרב, שע"י התדבקות בדברי רבינו נמשך ברכה ונשמר מן המזיקין ונתתקן השבירה

ועל-כן מרמזין השלש נקודות בהשלשה שמות של ברכת כהנים וכו' ל' ויש לרמז בפרטיות שלש הנקודות הנ"ל בהשלש ברכות של הכהנים, כי ברכה ראשונה יברכה ה' וכו' כנגד נקודת הצדיק בעצמו שהוא מקור הברכה, כמו שפתוב (משלי י) ברכות לראש צדיק, וכמו שפתוב

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

(תהלים כד), ישא ברכה מאת ה' שתחלה צריכין לקבל ממנו, כי הוא נקדה הכללית שהוא מקור הברכה וזהו "וישמרו" מן המזיקין שהם מזיקי עלמא שהם הקלפות שפלם נתהו מן שבירת פלים פידוע, ועל-ידי הברכה הנמשכת ממקור הברכה מבחינת נקדת הצדיק יסוד עולם, על-ידי זה נתמתק ונתבטל בחינת השבירה, ועל-ידי זה נשמרין מן המזיקין

כי העיקר הוא שיש כח שהוא מקור של כל ברכה, כי השי"ת נותן כח שהוא בחי' יסוד ששייך להמשיך תיקון ממקור הברכה [כענין הידוע שהוא ג' מדרגות קרוב לבחי' חסד שנפל לבריאה בינה לב] וזה נמצא ע"י משה רבינו - ע"י התורה, ונמצא לנו לפי מה שנתקרב ונתדבק בדברי רבינו, וזה יברך ממקור הברכות, ע"י יש ביטול כל השבירה, ביטול המזיקים.

ברכה ב' כנגד נקודת החבר, שבזה נמשך אור פני ה' בעולם, וזהו עיקר החן ע"י כלליות הגוונים

'יאר ה' פניו' וכו' זה בחינת נקדה השניה שיש בכל אחד מישראל מה שאין בחברו, וכל אחד צריך לקבל מחברו זאת הנקדה וכו' וזהו בחינת יאר ה' פניו בחינת הארת פנים, כי הנקודות טובות שיש בכל אחד מישראל שהם בבחינת צדיק הם בחינת פני ה', כי צדיקאי אנפי שכינתא וכל מה שמאירין יותר מאחד לחברו יותר הארת פני ה' וזה עקר עבודת האדם להמשיך ולהאיר בעולם הארת פניו יתברך, כמו שכתוב (תהלים קה), רדשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד וכתיב (שם כד), זה דור הרשיו מבקשי פניו יעקב סלה ועקר בקשות פניו יתברך הוא על-ידי בחינת הנ"ל על-ידי שכל אחד מדבר עם חברו ביראת שמים בכל פעם ומבקש ומשתדל שיקבלו הארה זה מזה מהנקודות טובות שבלבם שהם בחינת פני ה' שעל-ידי זה זוכין שהשם יתברך ימלא משאלות לבם ויאר בהם פניו באהבה, כמו שכתוב, אם תדרשנו ימצא לך (דברי הימים א כח).

וזה בחינת ברב עם הדרת מלך, שעל-ידי רב עם שמבקשין לדבר ביראת שמים לגלות ולהאיר הנקודות טובות מזה לזה כנ"ל על-ידי זה הדרת מלך, כי על-ידי זה מאיר פני ה', שהוא בחינת הדרת מלך, בחינת הוד והדר לפניו וכו' וכן מבאר שם במזמור הודו הנ"ל שבקשות פניו יתברך בחינת בקשו פניו תמיד הוא על-ידי השיחה שמדבר אחד עם חברו לעוררו להשם יתברך, כמבאר שם מקום שמזהיר, שיהו בכל נפלאותיו, דהינו בחינת הנ"ל שצריכין לשוח ולדבר הרבה אחד עם חברו בכל נפלאותיו יתברך כדי לעוררו אליו יתברך כדי שתאיר הנקדה מזה לזה וכנ"ל, שזהו בחינת רדשו ה' וכו' בקשו פניו תמיד שמזהיר אחר כך וכנ"ל ועל-כן ברכת יאר ה' פניו הוא בחינת הנקדה השניה הנ"ל שצריכין להאיר מאחד לחברו וכנ"ל.

וזהו 'ויחנך', שיתן לך חן, כי עקר החן והיפי וההדר הוא בחינת כלליות הגונית, כי שנכללין הגונית רבים זה בזה, זה עקר החן והיפי, כמו שכתוב בהתורה אחוי לן מנא על -פסוק חן בעיני ה' (סימן כה לקוטי חלק א), עין שם. וזה בחינת נקדה השניה הנ"ל שצריכין לדבר עם חברו ביראת שמים להאיר הנקודות מזה לזה שהם בחינת הארת פנים. ועל-ידי שנכללין הנקודות טובות מכמה בני ישראל מזה לזה שהם עקר התפארותו יתברך בחינת ישראל אשר בך אתפאר על-ידי זה נתרבה ונתגדל החן של ישראל על-ידי רבוי הגונית וההתפארות שמאירין ונתגלגל מזה לזה, כי הנקודות טובות שבכל אחד מישראל הן הן החן וההתפארות של ישראל וכל מה שמרביין לדבר אחד עם חברו ביראת שמים שעל-ידי זה הנקודות טובות מאירין יותר על-ידי

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

זו נתגלץ ההתפארות והחן של ישראל ביותר. וזהו, "יאר ה' פניו אליך ויחנך" שהוא בחינת נקדה השניה וכנ"ל

ברכה שניה הוא מציאות המשכת אור הפנים של הנקודה שמתקן שורש הרחמים - שלאורה יתרבה ויכנס להיות הארת פנים, וזה נעשה ע"י מה שדורשים ומבקשים אור הצדיקים ומדברים יחד - והנה בזה מגלה נוראת כח השיחת חברים, ומה שיש ללמוד ברבים, עד היכן הדבר מגיע שמתקן וממשיכים רחמים גדולים אלה, [בהלכה זו קל להבין שמתאחד הענין להמבואר בכתבים; כי ברכה ראשונה שורש פנימיות הרחמים, ושניה המשכה לתוך המוחין, הרי המשכה נוראה ע"י נקודת החבר, והוא מכוון דבה"ק אלה ונעשה לפי ריבוי ההידברות והשיעורים והמתאחדים לבקש דבר אמת].

ברכה ג' כנגד נקודת עצמו, להמשיך נשיאות פנים לתוך נקודת חרפת לבו ולתקנו

'ישא ה' פניו אליך' זה בחינת נקדה השלישית הנ"ל, שצריכין להאיר הנקדה טובה מינה ובה כדי לקשר פי ידבר חכמות אל הלב וכו' וזהו, ישא ה' פניו אליך, שישא הנקדה טובה שהוא בחינת פניו יתברך פנ"ל 'אליך', הינו שברחמי יקשר הנקדה אל הלב שתאיר הנקדה אל הלב כדי לבטל חרפת לב וכו'

כי כאשר מתגלה מוחין ורחמים, העיקר הוא לזכות לקבל זאת כראוי בתוך מה שצריך, שזה ענין ברכה שלישית שיאיר הרחמים אליך ממש למה שצריך, כי מרבה לדבר לפני השם לעשות כלי לקשר הנקודה שהוא אחדות השם שיש בליבו, ומה שנמשך לשם ברכה גדולה, ומקשר זה להדיבור, למה ששם נצרך הברכה.

ואחר כך מסימין וישם לך שלום זהו תכלית שלמות כל השלש ברכות שהם להמשיך האהבה הקדושה השורה אצל הברית שלום שהוא כלל כל השלש נקודות הנ"ל אל הלב זהו בחינת שלום, כי כשהנקודות רחוקין מהלב חס ושלום, אזי אין שלום, בחינת (תהלים לח) אין שלום בעצמי וכו', בחינת (הושע י) חלק לבם, שהלב חלק מהנקדה, אבל כשמקשרין הנקדה אל הלב שזה עקר השלום בחינת וישם לך שלום שמוסימין ברפת כהנים וכנ"ל:

והרי העיקר שיזכה האדם לישוב הדעת, לתקן שברון הלב, ולבא לחיות בעבודת השם לצאת ממשכת תאוות הלב ממש כמו שצריך, ולקבל כוחות של עבודת לב ולמעשה כמו שצריך, וזה כוונת מ"ש 'בשלום' שימשך הברכה לנו כמו שזכינו להכין כלי, ויתקשר הברכה לתוך הכלי בג' נקודות, לגלות שפע יסוד צדיק [נ"ר וצ"א יסוד].

(ה) והנה מבאר על-פי התורה הזאת שעקר התפלה כרי להאיר ולקשר הנקדה שהוא בחינת פי ידבר חכמות אל הלב שהוא בחינת והגות לבי תבונות, שזהו בחינת מלאפום בחינת צדיק מושל, כי ישראל מושלין בתפלתן להמשיך כל ההשפעות רפואות ופרנסה בני, חיי ומזוני וכו', ואפלו לשנות הטבע ועל-כן הם ח"י ברכאין דצלותא כנגד בחינת צדיק חי עלמין כידוע ומבאר בהתורה הנ"ל באות ו' וזה לשונו: 'ובחינת מלאפום יש בכלליות ובפרטיות, כי עשרת הדברות עם הלוחות הוא בחינת מלאפום שהוא יוד, והלוחות הם וא"ו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בבא בתרא יד) וכו' והתורה עם העולם גם כן יוד וא"ו, כי התורה היא יוד שנקראת ראשית חכמה, והעולם הוא ואו שנברא בששת ימי המעשה וצדיק עם ישראל הם גם כן יוד ואו וכו', ואצל כל אחד מישראל בפני עצמו יש גם כן בחינת יוד ואו,

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

יוד על שם הפה, כמו שכתוב, פי ידבר חכמות, ו' על שם והגות לבי תבונות, שהוא בחינת לוחות שהם וא"ו כנ"ל, כמו שכתוב (משלי ג), קשרם וכו' פתבם על לוח לבך וכו', עין שם.

אחרי שמגלה נוראת כח ענין קשר בחי' מלאפום שזהו מקור השפע, והוא כח התפילה, בא לגלות מה שבתוך המאמר מגלה רבינו ד' דרגות של קשר אור לתוך כלי שזה נקרא מלאפום, היינו ו' עם נקודה, שאנו קוראים 'י' שורוק, ובא לפרש הענין של קשר 'י' דברות ללוחות, תורה לתוך העולם, הצדיק וישראל, ואצל כל אדם הפה והלב - ובזה יגלה כל סדר התפילת שחריית.

ועל-פי זה נוכל לבאר שזהו בחינת ארבעה חלקי התפלה שהם קרבנות וקטרת שזהו בחינת עשייה ופסוקי הזמרה וקריאת שמע וברכותיה, ושמונה עשרה שהם כנגד ארבעה עולמות בידוע, הינו כי בהתורה הנ"ל הוא חושב בענין המלאפום ד' בחינות הנ"ל וכנגד זה הם ארבעה חלקי התפלה כנ"ל, כי התפלה עקרה להמשיך ולהאיר ולקשר הנקדה שהוא בחינת מלאפום כנ"ל:

באמירת קרבנות וקטורת מקשרים י עם ו - העולם עם התורה

כי בתחלה אומרים קרבנות וקטרת שהם לטהר עולם העשייה בידוע שעקר תקון וברור עולם העשייה הוא על-ידי הקרבנות וקטרת ועל ידי זה נעשה בחינת המלאפום של התקשרות העולם אל התורה כנ"ל, כי קדם שמתהרין עולם העשייה בודאי אין לו כח להתקשר אל התורה הקדושה, אבל על-ידי שאומרים קרבנות וקטרת שבזה מתהרין ומבררין עולם העשייה מהקלפות על-ידי זה אנו מקשרין עולם העשייה שנברא בששת ימי המעשה שהוא בחינת וא"ו אל התורה שהיא בחינת יוד, ובשביל זה היו אנשי המעמד עוסקים בתורה בשעת הקרבנות, כי עקר הקרבנות לטהר העולם ולקשרו אל התורה ובשביל זה היו עוסקין בפרשת בראשית שמדבר מתחלת הבריאה שברא את העולם בששת ימי המעשה שעל ידי זה ממשיכין ומאירין בחינת הו"א הנ"ל שיתקשר אל התורה שהוא בחינת יוד, בחינת בראשית, כי בראשית הוא בחינת נקדה, כמו שכתוב (בתקונים תקון ה). בראשית נקדה בהיכלה, בחינת ראשית חכמה, כי כשמעידין שהשם יתברך ברא העולם בששת ימי המעשה על-ידי זה עקר הארת הנקדה שהיא חכמה בחינת התורה, כי בה ברא העולם, כי באורייתא ברא קודשא בריך הוא עלמא שהוא בחינת חכמה, כמו שכתוב (תהלים קד), כלם בחכמה עשית.

וזה בחינת פרק 'איזהו מקומן של זבחים' שאומרים כרי לברר ולהאיר כל הנקודות טובות שיש בכל המקומות של הבית המקדש שיאירו בכל העולם. שעל-ידי זה יש כח להעולם להתקשר אל התורה, כי עקר הארת עצם הנקדה הקדושה הוא בבחינת המקדש עקר יסודו על נקדת האבן שתיה, שהוא בחינת הנקדה הקדושה של העולם ששם היה עומד הארון עם עשרת הדברות ושם עקר התקשרות וכלליות העולם אל התורה ומשם נמשך הקדושה לכל מקומות הבית המקדש ומשם לירושלים ולכל ארץ ישראל שמתקדשה בעשר קדושות זו למעלה מזו כנגד אור הנקדה שעקרה בחינת יוד, בחינת עשרת הדברות וכל מה שהמקום סמוך יותר לנקדת האבן שתיה הוא מקדש ביותר וכל קרבן לפי כפירתו כן היה לו מקום בבית המקדש לשחיטתו ולזריקתו וכו', כי עקר כפירת כל העונות הם על-ידי אור הנקדה ששם אור האהבה הקדושה שורה בבחינת על כל פשעים תכסה אהבה ועל-כן היו כל הקרבנות על-ידי הכהן, כי הכהן הוא בחינת חסד, בחינת אהבה הקדושה כנ"ל ועל-כן כפי שהיה הקרבן צריך לכפר כן היה

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

לו מקום בבית המקדש, כי כל מה שהיה הקרבן צריך לכפר ביותר היה לו מקום מיוחד וקבוע ביותר, כגון קדשי קדשים שצריכין צפון ודיקא וכן יש קרבנות שהיו צריכין להכניס דמן להיכל. הכל כפי מה שהיו צריכין בזה הקרבן להמשיך הכפרה ביותר מנקדת האבן שתיה ששם עקר האהבה הקדושה ששורה אצל הנקדה כנ"ל ועל-כן ביום הכפורים שאז אנו צריכין לכפר על כל ישראל כלם על כל העונות והחטאים והפשעים של כל השנה בלה, על-כן אז היה צריך הכהן גדול לכנס לפני ולפנים לנקדת האבן שתיה בעצמה למקום הארון והלוחות להמשיך הכפרה והסליחה מעצם הנקדה ששם עקר האהבה הקדושה שעל-ידי זה עקר הכפרה בחינת על כל פשעים תכסה אהבה כנ"ל:

יש בזה יסוד כל חייו - והוא מציאות פשוטת ענין תיקון עולם העשיה, כי בזה מזכיר בתחילה שירוע שיש ר' חלקי תפילה, והראשון הוא תיקון העשיה, בזה מכניס אותנו לדרכי העבודה כאשר מלביש הענין ומראה איך שזה בפשטות, כי אנו צריכים להאיר אור של אמת לתוך העולם הזה והוא ע"י הקדושה שנמצא שהוא בחי' קרבנות וקדושת א"י וכו' - שהוא כלל כחות קדושת הצדיקים וכל המצות שבידינו לעשות ומה שמזכיר אור האמת כח הצדיק בחי' הבית המקדש וכל אורו הנורא ועי"ז נכנע הרע של עולם העשיה, כי מתגלה שהשי"ת בתוך העולם ממש, ואנו רצים לעבודה כמו כהן, כי מתגלה אהבה בעבודה, כמו בברכת ענט"י שאנו כמו כהן שמקדש ידיו ומתחדשים לעבודה בכח הברכה שאנו עבדי השם ויש בנו כח בגוף לעשות רצון השם, ואומרים הקרבנות שזה עבודה למעשה לגלות שורש הטוב.

באמירת פסוקי דזמרה מקשרים י עם ו - עשרת הדברות עם הלוחות

ו) ואחר כך אומרים פסוקי דזמרה לקשר העשרת הדברות עם הלוחות, כי התקשרות והתחברות אותיות התורה של העשרת הדברות אל הלוחות הוא נפלאות תמים דעים, כי התורה היא אחדותו יתברך, והשם יתברך מרומם ומנשא מכל הרוחניות. ועל-כן הוא דבר פלא מאד שתוכל התורה להתלבש באותיות עד שיצטירו ויכתבו על הספר או על הלוחות, רק השם יתברך מאהבת ישראל צמצם את אור התורה בכמה וכמה צמצומים עד שנתצמצמה התורה באותיות עד שנכתבו על הלוחות וזה בחינת (שמות לב) והלוחות מעשה אלקים המה והמכתב מכתב אלקים הוא וכו', הינו שהלוחות שהיה להם כח להצטיר בהם אותיות התורה זה מעשה ה', כי הם מעשיו ונפלאותיו בחינת מעשה אלקים המה. וזהו, והמכתב, שנכתבו אותיות התורה על הלוחות מכתב אלקים הוא, כי הם מעשה ה' ונפלאותיו העצומים שיוכלו אותיות התורה להצטיר ולהכתב על הלוחות, כי אותיות התורה בשרשם הם אורות נשגבים ועצומים מאד שאין כל העולמות יכולים לסבל אורם, מכל שכן עולם הזה הגשמי, אך בנפלאותיו העצומים נתצמצמו כל כך עד שנכתבו על הלוחות וכנ"ל וכל זה כפי שיוכלו ישראל לקבל את אור התורה כפי שידעו לעשות רצונו ולהתדבק בו יתברך.

ועל-כן כשחטאו ישראל בעגל נשתברו הלוחות ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (תנחומא עקב יא) שפרחו האותיות ונעשו הלוחות כברים ביד משה ועל-ידי זה נשתברו, כי בודאי כשאין ישראל עושין רצונו יתברך אין הלוחות יכולים לקבל אור הגדול של אותיות התורה ועל-כן פרחו האותיות מהלוחות ועל-ידי זה נשתברו, כי אי אפשר להלוחות שיקבלו ויסבלו את אור אותיות התורה הקדושה כי אם בשישראל עושין רצונו של מקום ומכניין את לבם אל התורה ומשתדלים שהיו דברי התורה נחלקים ונכתבים על לבבם בבחינת (משלי ג) כתבם על לוח

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

לכך ואז השם יתברך עושה למען אהבתם ומצמצם אותיות התורה בדרךים נפלאים ומזכך את זה העולם עד שיהיה לו כח לקבל אור התורה ואז יכולים אותיות התורה להצטטר ולהכתב ולהתקיים על הלוחות שזהו בחינת כתיבת ספר תורה על הקלף, ועל-כן עתה בעוונותינו הרבים אחר שנשברו הלוחות אף-על-פי שאנו בותבים ספרי התורה על הקלף והניר, אף-על-פי-כן לאו כל אחר זוכה לאור התורה, כי לאו כל אדם זוכה שיהיה אצלו אותיות התורה כתובים וקשורים היטב על הספר, כי יש בחינת אותיות פורחות שהוא בחינת שברי לוחות שמשם נמשך השכחה, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (ערובין נד) שמשם נמשך שאף-על-פי שאותיות התורה כתובים על הספר, אף-על-פי-כן אינו רואה אורם כלל שזהו בחינת שכחת התורה שנמשך משברי לוחות שהוא בחינת שהאותיות פרחו מהלוחות שעל-ידי זה נשברו כנ"ל עד שיש לפעמים שרואה בהתורה להפך חס ושלוש אם אינו מכון את לבו את האמת, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (יומא עב), זכה-נעשה לו סם חיים, לא זכה-נעשה לו סם מות וכל זה נמשך מבחינה הנ"ל:

מראה בזה הפלגת מעלת כח קשר ה' ללוחות, שמציאות הקדושה נכנס ונתפס, והרי זה עיקר עבודתנו לתפוס בכל מדה וקדושה, וחסרון כח זה הוא עיקר שבירת לב, והתיקון הוא בניגון ופסודו"כ כמ"ש.

עוצם מעלת כח הניגון לפני ה', לתקן שבירת לוחות הלב ולהתדבק בהשי"ת ובתורתו הק'

ועקר התקשרות והתחברות אור אותיות התורה אל הספר שזהו בחינת תקון שברי לוחות כנ"ל, הוא על-ידי נגון וזמרה להשם יתברך שהם בחינת כל השירות והתשבחות שאומרים להשם יתברך שזהו בחינת כל ספר תהלים שיסוד דוד המלך עליו השלום שכלול מכל העשרה מיני נגינה, כי עקר התחברות שני דברים הרחוקים זה מזה מאד שהם כמו שני הפכים, עקר התחברותם על-ידי נגון, כמו שכתב ארזנו, מורנו ורבונו זכרוננו לברכה (פסין רלז) שזהו בחינת הפעם לזה אישי אלי שאמרה לאה כשנולד לוי שהוא בחינת סטרא דנגונא, כי עקר הדבקות וההתחברות להשם יתברך מזה העולם השפל והגשמי והנמוך מאד הוא על-ידי נגון וזמרה, וכמו שרואין בחוש שאפלו האדם הרחוק מאד מהשם יתברך ומנח בדיוטא התתונה על-פי רב על-ידי נגון נתעורר להשם יתברך ומזכיר את עצמו היכן הוא בעולם רק כששומעין הנגון ממנגנים רשעים או קלים המצויים עכשיו ביותר אזי יוכל להזיק לו ביותר כמו שכתוב במקום אחר (פסין ג לקוטי א) אבל כששומעים נגונים וזמירות מאנשים בשרים באמת המכוונים את לבם להשם יתברך או כשמנגן בעצמו איזה נגון וכונתו לשמים יכולים להתעורר על-ידי זה מאד להשם יתברך וכמו ששמעתי מארזנו, מורנו ורבונו זכרוננו לברכה, כי עקר החבור והדבקות מעולם הזה הגשמי להשם יתברך שהוא מרוזם ונשגב מאד, בפרט מי שחטא ונתרחק מאד מאביו שבשמים הוא על-ידי נגון וזמרה שהוא בחינת כל השירות והתשבחות שאומרים להשם יתברך.

ועל-כן יסוד דוד המלך עליו השלום כל ספר תהלים שכלול מכל העשרה מיני נגינה, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה כי דוד הוא בחינת משיח שהוא עוסק לתקן פגם שברי לוחות שבא על-ידי חטא העגל שהיה על-ידי פגם הברית, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה, לא עבדו ישראל עבודה זרה וכו' שעל-ידי זה היה כל התרבות כידוע, ודוד שהוא משיח שעוסק

לתקון זאת שהוא תקון כל העולמות, על-כן יסד ספר תהלים שהוא בחינת עשרה מיני נגינה, כי על-ידי עשרה מיני נגינה מתקנים שברי לוחות, כי על-ידי נגון מדבקים ומחברים הלב להשם יתברך מפל מקום שהוא עד שיוכל לקבל אור אותיות התורה בבחינת כתבם על לוח לבך.

וכמו כן כפי מה שהלב נמשך אחר השם יתברך, כמו כן יש כח להלוחות לסבל אור אותיות התורה שזהו בחינת תקון שברי לוחות שהם בחינת שבירת הלב כנ"ל וזהו בחינת (משלי ג) קשרם על גרגרותיך כתבם על לוח לבך שנסמכו זה לזה, כי הגרגרת שהוא הגרון הוא מוציא קול הנגינה, כי משם יוצאין כל הקולות שעל-ידי זה נתתקן בחינת שברי לוחות וזהו כשהנגינה שלו לשמים, שמנגן ומזמר להשם יתברך כדי לרבק את עצמו להשם יתברך ולהתורה וכנ"ל, וזהו קשרם על גרגרותיך שיראה לקשר דברי התורה אל הגרגרת ששם קול הנגינה, הינו שפל קולות הנגינה שלו יהיו לשמים לקשר דברי התורה בלב, ועל-ידי זה כתבם על לוח לבך, כי על-ידי זה יזכה שיהיו נכתבין ונחקקין אותיות התורה בלבו שעל-ידי זה יש כח להלוחות והספרים לקבל אור אותיות התורה ושיתקיימו בהם שזהו בחינת תקון שברי לוחות וכנ"ל:

הדברים ברורים ופשוטים ממעלת כח הנגינה והזמרה לפני השם, ומה שיש נגינה שאינו עוזר כלל ומפסיד הכל, אדרבה נופל כבירות אם מנגן סתם בלי הרצון להתקרב, ע"י מה שהבין לב ויודע מה שהוא רוצה אמונה ויראה ולזכור את השם, בלי זה הרי מנגן סתם. ויש ניגונים שבהם כח גדול וטוב כזה, חבל להפסיד כוחם, כי עי"ז נזכה לקשר הלב - והרי זה אחריות גדול כאשר באים ביחוד לעורר הלב לפני זה שהולכים לנגן ובשביל מה אנו יושבים לנגן ביחוד, כדי להתרבה בהשם. שזה היה דרך אנ"ש.

ז) וזהו בחינת פסוקי דמרה שאומרים קדם קריאת שמע ותפלה, כי אי אפשר לנו לרבק עצמנו להשם יתברך לכלל באחדותו יתברך ולרבק אליו יתברך בקריאת שמע ותפלה כי אם על-ידי שירות ותשבחות שהם בחינת עשרה מיני נגינה שהם בחינת פסוקי דמרה שאומרים מקדם, ועל-כן פסוקי דמרה הם בבחינת חבור העשרת הדברות אל הלוחות שהם בחינת מלאפום, כי עקר החבור של אותיות הקדושים של העשרת הדברות אל הלוחות הוא על-ידי נגון וזמרה שהוא בחינת פסוקי דמרה, ועל-כן הם עשרה הללויות כנגד עשרת הדברות שהם כנגד עשרה מיני נגינה וכנ"ל:

מגלה עוצם הכח של תפילת שחרית וערבית שמאריכים בזמירות, כי אי אפשר להתרבה בהש"ת רק ע"י הזמירות שאומרים כראוי, והרי שזה עיקר עבודתנו ויש לכסוף כל הלילה וכל היום לעת התפילה, ושם להכניס כוח להבין דיבורי השבח ולהתדבק באורו - כמו שיש עתים של שירה ונגינה כנ"ל ששם כמובן יש להמשיך האור של התפילה הקבועה לתוך עתות הנגינה שאינם קבועים תמיד, ועי"ז יתגלה אור ידיעת השם, אור תיקון הלב, וכח ברכת כהנים.

ספרי הצדיקים הם כח קריעת ים סוף, לצמצם מימי הדעת שנוכל לעבור בו

ח) וזהו בחינת שירת הים שאומרים בכל יום קדם קריאת שמע ותפלה, כי קריעת ים סוף היא בבחינת פתיבת ספרים הקדושים של התורה שהוא דבר נפלא מאד שיהיו יכולים להצטייר אור אותיות התורה על הספר וכנ"ל, אך השם יתברך מאהבתו את ישראל מצמצם אותם בצמצומים נפלאים עד שיוכלו להצטייר על הספר וכנ"ל, וזהו בחינת קריעת ים סוף שהוא בבחינת (בראשית א) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, שמשם

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

הגם של קריעת ים סוף כמזבא, כי קריעת ים סוף מורה על חודש העולם שָכְמו שְבַשְעַת הבריאה קבץ וכנס כל המים למקום אחד כמו כן בכחו צָוָה גם עתה שיקוו המים ויבקעו כְּדִי שיעברו ישראל בתוך הים ביבשה.

וְזֶהוּ בחינת צמצום אור התורה שיוכל זה העולם לסבל אותו כי אור התורה בשרשו הוא בחינת ים גדול ורחב ידים, בחינת ים החכמה, כמו שכתוב, ומלאה הארץ דעה את ה' במים לים מכסים ומחמת גדל הים של החכמה אי אפשר לנגס לתוכו ולקבל ממנו כי אם כשמכינין לבו היטב להשם יתברך שאז השם יתברך חומל עליו ובדרךיו הנפלאים הוא מצמצם מימי הדעת ונותן בים דרך ובמים עזים נתיבה כְּדִי שיוכלו התחתונים לקבל מימי הדעת בהדרגה ובמדה. וְזֶהוּ בחינת צמצום אותיות התורה הקדושה, כי כל אות ואות נמשך ממעין הנובע ממעין היוצא מבית ה' ומאזבת ישראל המכינים לבם להשם יתברך הוא נתן כח באות שיוכל לצמצם ים החכמה כְּדִי שנוכל לעבר בו לינק מאור התורה. ועל-כן זכו ישראל להשגות נוראות בשעת קריעת ים סוף, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מכלתא בשלח) שאפלו שפחה ראתה על הים וכו', כי קריעת ים סוף הוא בחינת בקיעת מימי הדעת על-ידי צמצומים נפלאים של אותיות התורה כְּדִי שנוכל לעבר דרך שם ולשאב משם בבחינת (ישעיה יב) ושאבתם מים בששון ממעיני הַיְשׁוּעָה ותרגמו ותקבלון אולפן חדרת וכו' וזה שכתוב בזהר הקדוש, ובגלותא קדמא במטה דילך בזע ימא ובגלותא בתרא בקנה דאיהו קלמסא בזע ימא דאורייתא, כי הקולמוס שכותב דברי תורה על הספר הוא בבחינת קריעת ים סוף וכנ"ל. ועל-כן אמרו שיירה על הים, כי עקר הדבקות והחבור של אותיות התורה על הספר שָׁזָהוּ בחינת קריעת ים סוף הוא על -ידי שיירה ונגינה כנ"ל:

וכאשר כלל הענין הוא קשר האור להכלי שנעשה בבחי' יצירה, למצוא אור הדעת והאמונה בתוך הכלי שמאיר לו, שזה ע"י דברי הזמירות ששם מדבר על כל נפלאות גדולת השם, כמעט על כל הבריאה, ועי"ז מתרבק בהשי"ת, ומגלה ר' נתן שזה אותו העבודה שיש בנגינה ששם יכול להוריד האור ממש למקומו אם יזכה מאד שהנגינה תהיה רק באמת כזה להתרבק בהשי"ת באמת, הרי בזה מגלה שעיקר כח הנגינה נמצא במה שמחדש דיבורים בתורה, ומביא צמצום והבנה, שזה בחי' קריע"ס כמבואר בזה, כי זה עיקר הקשר של העולם ללוחות וללוחות לבחי' י' ל' מיני נגינה, ע"י צמצום של תורה שזה עיקר אור הצדיקים. וכמו שהקשר לכלל העבודה בבחי' עשיה הוא קבלת עול עבודה ואמירת קרבנות, כך מציאות כניסת האמונה בלב האדם הוא בלימוד חידושי תורה שמצומצמים למעשה, ומה שזוכים לניגון כראוי, כאשר מראה עוצם הקשר של ניגון לחידושי תורה [כמובן שע"י שלומד חידוש ומבין אז מתקשר הלב לניגון כראוי].

המבול וכל הדינים הוא שאין כלי לצמצום האור, והאותיות אינם מתיישבים, ועיקר התיקון בבחי' מלאפוס - אור תורה שבא בתיבות - תיבת משה

ט) וְזֶה בחינת תבת נח ותבת משה שהלכו על פני המים, כי התבות של נח ומשה נמשכו מתבות ואותיות הדבורים של התורה, כי עקר מימי המבול נמשכו מחמת שחטאו נגד השם יתברך ופגמו בברית עד שלא יכלו אותיות התורה להתצמצם בזה העולם ולקיים העולם, כי גם בימי נח קדם מתן תורה הִיָּה עקר קיום העולם על-ידי אותיות התורה שקדמה לעולם ובה ברא העולם כִּדְוִעַ וגם כְּבָר נְצַטְוִינוּ בְּשִׁבְעַ מְצוֹת ובהם הִיָּה תלוי קיום העולם אז והם עברו עליהם

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

ועל-ידי זה לא היו אותיות התורה יכולים לצמצם מימי הים והתהום ומשם נמשך שנפתחו כל מעינות תהום רבה עד שבא המבול, ונח שהיה צדיק נצל על-ידי התבה שנמשכה מתבות ודבורים ממש, הינו על-ידי אותיות ותבת התורה שזכה לקיים, על-ידי זה זכה לכנס בתבה ועל-ידי זה היה פת בהתבה לילך על פני המים ועל-ידי זה נצל הוא וזרעו וכו' ונתקיים העולם.

וזהו גם כן בחינת תבת משה שנצל בתבה על פני המים מחמת שהיה עתיד לקבל את התורה שהם מצמצמין את מימי הים הגדול כנ"ל רק נח לא זכה על-ידי התבה שהם בחינת אותיות התורה כי אם להציל את עצמו וזרעו לקיום העולם, אבל משה הציל את כל ישראל ומסר אותיות ותבות התורה לכל ישראל לדרות עולם נמצא שפסוקי דמרה ושירת הים הם כנגד חבור עשרת הדברות עם הלוחות שהם בחינת מלאפום וכנ"ל:

כוח צמצום האותיות הוא כנ"ל ענין צמצומי תורה וכלל לימוד התורה - וכל זה מקבל הנקודה של קשר להשי"ת ע"י עבודת התפילה בהתעוררות שעיקרו בשירות ותשבחות.

באמירת ק"ש וברכותיה מקשרים י עם ו - הצדיק עם ישראל

(י) ואחר כך אומרים קריאת שמע וברכותיה שהם ברכת המאורות והתורה וגאל ישראל זה בחינת נקדת המלאפום שנעשה על-ידי הצדיק עם ישראל, כי עקר הנקדה הוא הצדיק שהוא נקדה הכללית שזהו בחינת קריאת שמע וברכותיה, כי קריאת שמע שהיא קבלת אחרותו יתברך זה עקר אור הנקדה הקדושה, כי עקר הנקדה טובה הוא לכלל באחרותו יתברך שמשם נמשכה הנקדה הטובה, כי הנקדה בחינת צדיק הוא אחרות פשוט עמו יתברך.

וזה בחינת ברכת המאורות, כי האור של כל המאורות נמשכין מנקדת הצדיק שנקרא אור כמו שכתוב (תהלים זז), אור זרע לצדיק וממנו נמשך כל התורה שהוא ברכת אהבת עולם וזהו בחינת ברכת גאל ישראל שזהו בחינת סמיכת גאלה לתפלה, כי גאלה זה בחינת הצדיק כידוע שנקרא גואל, כמו שכתוב אם יגאלך טוב וכו' (רות ג) וכמו שכתב אדונינו, מורנו ורבנו זכרוננו לברכה במקום אחר שגאלה ותפלה הם בבחינת בעז ורות, כי בעז שהוא הצדיק הוא בחינת גאלה וכו', (עין בסיון קב חלק שני):

הרי שיש לקבל יסוד הנקודה יסוד האחרות ושורש האהבה ומציאות האמונה ע"י שמתדבק באור רבינו אור האמונה בעת ק"ש ויוצר, וזה תיקון מציאות הנשמה בחי' עולם הבריאה.

[הנה שייך לבאר שהענין הראשון הוא שורש הכל להמשיך השם בתוך העולם, השני הוא לקשר העולם באמת להשם, השלישי לקשר כל יהודי לאורו, והרביעי לקשר כל המעשים והלב להשם, וזה מציאות המשכת האור, ומוהרנ"ת מגלה איך הענין בעוד דרגא בתוך ההתרחקות הגדולה שיש להתחיל מקרבנות לקשר העשיה וכו' ולהגיע לתפילה בפשטות שיכולים לומר שהוא תיקון העשיה, אדרבה עכשיו הוא הכלי לקבל עיקר שורש האור, הוספנו זה כי בזה אינו מזכיר הדברים כסדר, וכרי לקשר בבחי' ד' עולמות צריך בדרך זה]

בתפילת שמונה עשרה מקשרים י עם ו - הפה עם הלב

(יא) ואחר כך מתפללין עקר התפלה שהוא תפלת שמונה עשרה הוא עבודה שכלב שזהו בחינת נקדת המלאפום שנעשה אצל כל אחד ואחד בפני עצמו על-ידי שמחבר בחינת פי

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

ידבר חכמות לבחינת והגות לבי תבונות, דהיינו על-ידי שמדבר דבורי התפלה בכונה גדולה ומכון לבו היטב למה שאומר עד שמקשר דבור פיו אל הלב שעל-ידי זה מאירה הנקדה אל הלב שעל-ידי זה נתתקן הכל שזהו כל עבודת התפלה כנ"ל:

כנ"ל שזה עיקר עבודת תפילה להמשיך כח תיקון ממקור הרחמים לתוך כלי למטה ממש, כאשר יש כלי הדיבור של י"ח ברכות בחי' תיקון הברית, נמשך אור הרחמים ממקורו.

[ולזה מבאר ענין תיקון ד' עולמות בסדר זה כנ"ל, אע"פ שבפשטות יש להקשות איך יתכן שהדרגא הכי גבוהה שהיא בשמונה עשרה בתפילת האצילות, שם הוא הארת הנקודה מיניה וביה לשבירת לבו, משא"כ העולמות הנמוכים בי"ע מדברים משורש התיקון של עשרת הדברות עם הלוחות, ונקודת הצדיק וכו'. אלא שאכן זהו הסדר בעבודת ה', שהענין הראשון הוא התגלות כח הרביקות ע"י זמירות, להכניס השם בעולם, וכח השני לקשר העולם הוא הכח שממשיכים למטה לתקן עשיה, כאשר כן תיקון השבירה שאור הגדול מאיר לתוך הקטן ממש, וענין הג' הוא ישראל והצדיקים שע"ז יש דרך למצוא את השם תמיד שזה להתקשר לק"ש ואהבה וכו', וע"ז שייך להמשיך למטה ולגלות הרחמים לתוך הכלי, לאור ענין זה מובן עמקות הענין יותר].

וממשיך לבאר איך עיקר המלחמה הוא בכח הדיבור שיכול לעורר הנקודה ששייך לליבו כאשר זאת כח פנחס שתיקן מה שבלעם רצה לקלקל.

יב) וְזֶה בְּחִינַת כָּל פְּרִשְׁת פִּינְחָס, כִּי פִינְחָס זָכָה לְכַהֵן עַל - יְדֵי שְׁקָנָא עַל מַעֲשֵׂה זְמֵרֵי שְׁפָגַם בְּבְרִית, וּפִינְחָס קָנָא עַל זֶה וְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת תִּקּוּן הַבְּרִית, וְעַל-יְדֵי זֶה זָכָה לְכַהֵן שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה הַשּׁוֹרָה אֲצֵל הַנְּקֻדָּה שֶׁהוּא בְּרִית שְׁלוֹם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (בַּמְדַּבֵּר כּוּ), הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם וְכוּ' וְכַמְבָּאָר עֵינֵינוּ זֶה שֶׁל כְּהֵנָּה פִינְחָס בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְעִין שֶׁם כִּי מְבוֹאָר שֶׁם שְׁמָה שֵׁנִיתָן לוֹ בְּרִית שְׁלוֹם הֵינּוּ הַכַּח שֶׁל הַנְּקוּדָה שְׁמוּצִיא וּמְבַטֵּל שְׁבִירַת הַלֵּב, הֵינּוּ מֵה שְׁפָגַם הַבְּרִית גּוֹרֵם לְהֵאָדָם לְשַׁבְּרוֹן כּוֹזָה וְהַמְשִׁךְ נִסְיוֹנוֹת כּוֹזָה, וְשִׁיךְ לְבַטֵּל זֹאת בְּכַח פִּנְחָס, הֵינּוּ דִיבּוּרִים קְרוּשִׁים בְּשִׁלְשָׁה בְּחֵי הַנִּלְעִין.

וְכֹל מַעֲשֵׂה פִינְחָס הָיָה תִקּוּן לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל קְלַפְת בִּלְעָם מִן הָעוֹלָם שֶׁהוּא פָּגַם הַבְּרִית, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שֶׁם לֹא) הֵן הֵנָּה הָיָה בְּדָבָר בִּלְעָם כִּי בִלְעָם הָיָה פָּגוּם וּמִשְׁקֵץ וּמִתְעַב בְּתַאֲוָה זֹאת מְאֹד, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָה (סַנְהֶדְרִין קו) וְנִמְשָׁךְ כָּל יָמָיו אַחַר תַּאֲוָה זֹאת וְלֹא רָצָה לְהִשְׁתַּדֵּל לְבַטֵּל תַּאֲוַת לְבוֹ עַל-יְדֵי דְבוּרִים קְרוּשִׁים שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלֵשׁ הַנְּקֻדּוֹת הַנִּלְעִין שְׁצִרִיכִים לְדַבֵּר דְבוּרִים קְרוּשִׁים בֵּינוּ לְבֵינֵינוּ וּלְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ בְּיָרֵאת שְׁמִים וּלְדַבֵּר עִם הַצַּדִּיק וְכוּ' כַּנִּלְעִין, וְאֵי יָכוֹל אֶפְלוּ הַגְּרוּעַ שְׁבִגְרוּעִים לְצֵאת מִמַּעֲמֻקּוֹת נְפִילְתוֹ וּלְעֵלוֹת וּלְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

בלעם מונע את האדם מלזכות לג' הנקודות וע"ז נשאר בו יצר הרע

וּבִלְעָם הִרְשָׁע וְתִלְמִידָיו אֵינָם חֲפָצִים בְּזֶה וְלֹא דִי שֶׁנִּמְשָׁכֵין אַחַר תַּאֲוַת הַמּוֹשֵׁל כָּל כֶּךָ, אִף גַּם אֵינָם מִשְׁתַּדְּלִים לְדַבֵּר דְבוּרִים קְרוּשִׁים בְּשִׁלְשׁ בְּחִינּוֹת הַנִּלְעִין וְלֹא דִי לָהֶם בְּזֶה, אִף גַּם הֵם עוֹשִׂים מִהַפֵּךְ אֶל הַפֶּךָ שְׁמִטְמָאִים דְבוּר פִּיהֶם מְאֹד עַל-יְדֵי דְבוּרִים רָעִים שֶׁל לְצִנּוֹת וְרִכִּילוֹת וּלְשׁוֹן רָע וְדַבָּרִים בְּטִילִים וְנִבּוּל פֶּה, וּבִפְרִט עַל -יְדֵי לְצִנּוֹת וּלְשׁוֹן רָע שְׁמִדְבָרִים עַל הַצַּדִּיקִי הָאֲמַת וְאַנְשֵׁיהֶם הַכְּשָׁרִים וְעַל-יְדֵי זֶה בּוֹדָאֵי הֵם מִתְרַחֲקִים מִשְׁלֵשׁ נְקֻדּוֹת הַנִּלְעִין, וְעַל-כֵּן בְּאֲמַת

הם מִשְׁקָעִים בְּכָל פֶּעַם יוֹתֵר בְּתַאוּתֵם הִרְעוֹת וְלֹא דִי מַה שְּׁמַזְיָקִים לָהֶם בְּעֲצָמָם אִף גַּם עַל יְדֵי דְבוּר פִּיָּהֶם הִרְעוּ חֵס וְשְׁלוֹם הֵם רוֹצִים לְהַזִּיק לְכָל יִשְׂרָאֵל, כִּי כְמוֹ שֶׁהַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים מְאִירִים הַנְּקֻדוֹת טוֹבוֹת בְּיִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי דְבוּרֵים הַכְּשָׁרִים וְהַטּוֹבִים כְּמוֹ כֵּן לְהַפְּךְ עַל-יְדֵי דְבוּרֵים רָעִים שֶׁל בְּחִינַת בְּלָעַם וְסִיעָתוֹ מִרְחִיקִים מְאֹד מִהַנְּקֻדָּה.

זוֹה הִיָּה עֲצַת קַלְפַּת בְּלָק לְהִבְיֵא אֶת קַלְפַּת בְּלָעַם עַל יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ לְהַזִּיק לְיִשְׂרָאֵל חֵס וְשְׁלוֹם עַל-יְדֵי דְבוּרֵים רָעִים שֶׁל הַמְשַׁקְעִים מְאֹד בְּתַאוּת נְאוּף הַחוּלְקִים עַל הַצְּדִיק בְּחִינַת מִשְׁה שֶׁהֵם בְּחִינַת בְּלָעַם וְסִיעָתוֹ כִּנ"ל וְכֵמוֹ שְׁאֲמָרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (בְּמִדְרָשׁ רַבָּה פָּרָק כ) שְׁאֵלוּ לְמִדְרִן עַל מִשְׁה וְאָמְרוּ לוֹ, אֵיךְ כִּחוֹ אֵלֶּא בְּפֶה אָמְרוּ, אִף אָנוּ נִבְּא עֲלֵיהֶם בְּאֶדָם שְׂכַחוּ בְּפִיו, הֵינּוּ שְׁאֲמָרוּ שְׂכַחוּ שֶׁל הַצְּדִיק בְּחִינַת מִשְׁה הוּא רַק עַל-יְדֵי פִיו עַל-יְדֵי שְׁמַאִיר וּמְמַשִּׁיד הַנְּקֻדוֹת טוֹבוֹת עַל-יְדֵי דְבוּר פִּיו כִּנ"ל, עַל-כֵּן אִף אָנוּ נִבְּא עֲלֵיהֶם בְּאֶדָם שְׂכַחוּ בְּפִיו שֶׁהוּא בְּלָעַם הִרְשַׁע שְׁמַדְבֵּר בְּפִיו דְבוּרֵים לְהַפְּךְ מִמֶּשׁ מִדְבוּרֵים שֶׁל הַצְּדִיק בְּחִינַת מִשְׁה, וְעַל-כֵּן הִיוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֵמַת בְּסִכְנָה גְדוּלָה אִזּוֹ כְּשֶׁשָּׁלַח בְּלָק אַחַר בְּלָעַם, כִּי הַדְּבוּר יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוּל מְאֹד מְאֹד בֵּין בְּקִדְשָׁה בֵּין לְהַפְּךְ חֵס וְשְׁלוֹם וְכֵמוֹ שְׂכַתּוּב (מִיכָה ו), עֲמִי זָכַר נָא מַה יַעֲרֵץ עֲלֶיךָ בְּלָק מִלֶּךְ מְזוּבָּ וּמָה עָנָה אֹתוֹ בְּלָעַם כֵּן בְּעוֹר וְכו' שְׁנִרְאָה מִדְּבַרֵי הַפְּסוּק שֶׁהִיָּתָה עֲצָה עֲמָקָה מְאֹד שֶׁל הַסְּטָרָא אַחֲרָא לְהִבְיֵא אֶת בְּלָעַם.

אִף הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ בְּרַחֲמָיו עֲמַד בְּעֲזָרְתָם וְהַפְּךְ הַקְּלָלָה לְבִרְכָה וְעַל-כֵּן עֲמַד הַמְּלֹאךְ בְּשֵׁלֶשׁ מְקוֹמוֹת וְאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (שֵׁם) כִּי סִימְנֵי אֲבוֹת הִרְאָהוּ, כְּמוֹבָא בְּפִרוּשׁ רִש"י, כִּי שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת הֵם כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ נְקֻדוֹת הַנ"ל כְּמוֹבָא בְּמִקּוּם אַחַר הֵינּוּ שֶׁהִרְאָהוּ שֶׁשְׁלֹשׁ נְקֻדוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת שְׁמַמְשִׁיכִין הַצְּדִיקִים וְאֲנִשְׁיָהֶם בְּדְבוּר פִּיָּהֶם הַקְּדוּשׁ כִּתְּוֹם עוֹלָה יוֹתֵר עַל דְבוּר פִּיו הַטְּמָא וּבְיָדָאֵי יִכְנִיעוּ אוֹתוֹ.

וְזוֹה גַּם כֵּן בְּחִינַת מַה שְׁאֲמָרָה הָאֲתוֹן, כִּי הַכִּיתֵנִי זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים וּפְרֵשׁ רִש"י אֶתָּה מִבְּקֶשׁ לַעֲקֹר אִמָּה הַחוּגְגַת שְׁלֹשׁ רְגָלִים, כִּי גַם שְׁלֹשׁ רְגָלִים הֵם כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ נְקֻדוֹת הַנ"ל, כִּי הַשְּׁלֹשׁ רְגָלִים הֵם כְּנֶגֶד הַשְּׁלֹשָׁה אֲבוֹת, כְּמוֹבָא, הֵינּוּ כִּנ"ל שְׁאֲמָרָה לוֹ שְׁבוּדָאֵי הַשְּׁלֹשׁ נְקֻדוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁמַמְשִׁיכִין בְּדְבוּר פִּיָּהֶם הַקְּדוּשׁ יִתְגַּבְּרוּ כְּנֶגֶד דְבוּר פִּיו הַטְּמָא כִּנ"ל וְעַל-כֵּן כְּשֶׁנִּתְהַפְּךְ הַקְּלָלָה לְבִרְכָה בְּרַכְּם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, כְּמוֹ שְׁפָתוּב (בְּמִדְרָבֵר כד), וְהִנֵּה בְּרַכְתָּ בְּרַךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ נְקֻדוֹת הַנ"ל שֶׁהִתְגַּבְּרוּ בְּכַחֵם עַל דְבוּר פִּה שֶׁל בְּלָעַם עַד שֶׁנִּתְהַפְּךְ הַקְּלָלָה לְבִרְכָה:

הִרִי שְׁעֵצַת בְּלָעַם שֶׁהִיָּה עַת צָרָה מְאֹד לִיעֻקֵּב - נִמְצָא גַם הַיּוֹם, וְזוֹ מַה שְּׁגוּרָם לְאָדָם לְהִתְרַחֵק מִהַתְּבוּדוֹת - כִּי רוֹאֵה שְׁעוֹבֵר עֲלָיו וְכו', הִרִי ע"י הַתְּבוּדוֹת יִצָּא מִכֹּל מַה שְּׁעוֹבֵר, הִרִי ע"י יְחִדוֹשׁ כּוּחוֹ לְגַמְרִי, וּבְכָל זֹאת נוֹפֵל שְׁבוּרָן לֵב שְׁאִינוּ יוֹכֵל לְפַתּוּחַ פִּיו, כֹּל זֶה הוּא עֲצַת בְּלָעַם. וְכֵמוֹ שֶׁמֵּהֲרַנ"ת מְאִרִיךְ לְהִרְאוֹת שְׁזֹאת בְּכָל הַג' נְקוּדוֹת, הֵינּוּ שְׁאִינוּ הוֹלֵךְ לְדַבֵּר עִם חֵבֵר, וְאִינוּ בָּא לְשִׁבֵּת עִם חֵבֵרִים שְׁשׁוּם מְאִיר הַנְּקוּדָה שִׁיתְקַן הַכֹּל, זֹאת עֲצַת בְּלָעַם שְׁגוּרָם שְׁאִין בָּאִים בִּיחֻד, וְזֹאת עֵיקַר הָעֲצָה שְׁלוֹ, שְׁלֹא נִזְכֵּה לְקַבֵּל אוֹר רְבִינוּ נְקוּדַת הַצְּדִיק ע"י חִיפּוּשׁ וּבִקְשׁוֹת דְּבַה"ק כְּרֵאוּי, וּבִזָּה עֵיקַר הַסִּיבָה שְׁנִשְׁאָר יִצְה"ר בְּעוֹלָם, עַד הֵיכֵן מְגִיעַ מַה שֶׁהָאָדָם אִינוּ יוֹדַע מִכַּח הַדִּיבּוּר, וְלִזָּה הָעֵיקַר לְשִׁמּוֹר מְאֹד הַדִּיבּוּר מִכֹּל עֵינִין, רַק לְדַבֵּר מַה שְּׁמַחֲזֵק לְעוֹבוֹדַת הַשֵּׁם.

יג) זוֹה בְּחִינַת הַסְּמִיכוּת שֶׁל כָּל הַפְּרָשִׁיּוֹת שְׁבִסְדֵּר פִּינְחָס, כִּי פִינְחָס הַכְּנִיעַ קַלְפַּת בְּלָעַם וְעַל-יְדֵי זֶה זָכָה לְכַהֵנָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת אוֹר הָאֵלֶּהבָה הַקְּדוּשָׁה שְׁשׁוּרָה אֲצֵל הַנְּקֻדָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּרִית שְׁלוֹם וְכִנ"ל וְאִזּוֹ נִפְלְאוּ וְנִתְבַּטְּלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וְהַסְּטָרִין אַחֲרָיִן שְׁמַהֵם אֵהָבוֹת הַנְּפּוּלִין וְעַל-כֵּן

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

על-ידי זה היה להם כח לכלות ולבער כל המדינים, כמו שמבאר שם תכף אחר נתינת הבהנה לפינחס, צרור את המדינים והפיתם אותם, כי בודאי עתה אחר שזכה פינחס לכהנה שהוא אהבה הקדושה על-ידי זה נתבטלו הקלפות שהם אהבות הנפולין ובודאי עתה יכולין להבות ולבער את המדינים שהחטיאו את ישראל בכח בלעם הרשע שהם בחינת הקלפות הבאים משברי כלים שהם אהבות נפולין, כי עתה הם מתבטלין על-ידי פינחס שזכה לאהבה הקדושה וכנ"ל ועל-כן הלך פינחס בעצמו אל המלחמה הזאת והוא בעצמו הרג את בלעם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (במדרש רבה פרק כב), כי עקר הכנעתם היה על-ידי פינחס שזכה לאהבה הקדושה שהוא בחינת הבהנה כנ"ל:

הרי מתגלה קשר עניני פרשת פנחס בדרך שמגתלה עוצם כח הדיבור שאז יכולים להכניע כל התאוות בחי' מדיינים, ועפ"ז מתגלה ענין המספר והמנין של הנ"ח משפחות שכתוב אצלם שם השם חתום בשם השבטים, כמ"ש 'שמי מעיד עליהם'.

יד) וזה שנצטוו תכף אחר כך למנות את ישראל, כדי לעורר כח כל נפש ונפש מששים רבוא נפשות ישראל כדי להמשיך בחינת הנקדה טובה שיש בכל נפש ונפש מישראל כדי לטהר אותם מטמאת קלפת בלעם שהוא בחינת פגם הברית, כי בכל אחד ואחד מישראל יש בו נקדה טובה מה שאין בחברו, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל ועל-כן הצרכו למנות כל ישראל כל יוצאי צבא כל היוצא ללחם מלחמות ה' בזה העולם כדי לעורר כח הנקדה טובה של כל אחד בנ"ל.

וזה שפרש רש"י שם, החנוכי, שמי מעיד עליהם על תקון הברית, כי ה"א בראש, יוד בסוף, הינו שעל-ידי הזכרת שמותם הקדושים נתעוררה הנקדה טובה שיש בהם בכל אחד ואחד שהוא בחינת שמו יתברך, כי הנקדה טובה הוא בחינת החלק אלקי ממעל שיש בכל אחד ואחד שהוא בחינת שמו יתברך ועל-כן בכל עת שיוצאו מחל לקדש מנאום, כי בשיוצאו מטמאת מצרים מנאום וכשחטאו בעגל ונפלו מנאום אחר כך כשהיו צריכים להטהר מעון זה על-ידי מעשה המושך וכן כשנפלו על-ידי מעשה בלעם ומדון מנאום אחר כך כשנצלו, כי המנין הוא לעורר הנקדה טובה שיש בכל אחד מישראל שעל-ידי זה נטהרין מכל הטמאות וכנ"ל: הרי בזה רואים נוראת כח ג' הנקודות שממשיכים בחי' חותם הנקודה טובה בכל ישראל, להראות ששם השם חתום בו ממש.

ביוה"כ בביהמ"ק מתחבר הנקודה הכללית של נפש מקום וזמן

טו) וזה שנסמך מיד אחר כך ירשת ארץ ישראל, כמו שכתוב (במדרב"ב), לאלה תחלק הארץ בנחלה במספר שמות וכו'. כי אור הנקדה הקדושה נמשכת בכמה בחינות כפי האדם והמקום והזמן ובכלליות בני העולם עקר הנקדה הם כלל ישראל, ובין כלליות ישראל עקר הנקדה הוא הצדיק האמת. וכן במקום, כי גם בבחינת מקום יש נקדה טובה שהוא ארץ ישראל שהיא הנקדה טובה של כל העולם, ובארץ ישראל בעצמה בו עשר קדושות ועקר הנקדה הוא מנקדת אכן שתיה שהיא הנקדה של ארץ ישראל, שהיא נקדת כל העולם. וכן בזמן, כי בכל יום ויום יש בו נקדה טובה, כי לית יום דלית בו טוב (זהו פרשת נשא) אך הנקדה של כלל הזמן כלל שבעת ימי בראשית הוא שבת שהיא הנקדה שמאיר בכל ששת ימי המעשה שבהם נברא העולם, והנקדה של כל השנה והחדשים הם ראשי חודשים וימים טובים, ועקר הנקדה של כל השנה

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

ושל כל הימים טובים הוא יום כפור, כמו שכתוב (תהלים קלט), ימים יצרו ולו אחד בהם, זה יום כפור שבו נכנס הכהן גדול שהוא בחינת צדיק הדור, בחינת נקדה הכללית למקום האבן שתייה שהיא נקדת העולם, נמצא שאז נכללו כל הנקודות טובות הכלליות של הצדיק והמקום והזמן, ועל-כן אז הוא מחילת וכפרת כל העונות מחמת שאז מאירה עצם הנקדה ביותר ויותר על-ידי כל הבחינות הנ"ל של אדם ומקום וזמן ועל-ידי זה מאירה ביותר האהבה הקדושה ששורה אצל הנקדה שעל-ידי זה מחילת כל העונות בחינת על כל פשעים תכסה אהבה וכנ"ל.

ועל-כן נסמכה ירשת ארץ ישראל בפרשת פינחס אחר מנין בני ישראל, כי ארץ ישראל הוא בחינת נקדת המקום, כי שם בארץ ישראל זוכין בני ישראל שיקבל כל אחד ואחד אור הנקדה שלו כפי חלקו בארץ ישראל ועל-כן נסמכו זה לזה:

מה שמבאר בזה הוא ענין נורא שלא נשמע רוגמתו איך לקשר כל פרשת פנחס וגם ענין גבולות ארץ ישראל, ומראה שזה בחי' התגלות נקודת הטוב שמתקשר למנין ומספר בני ישראל, ומתוך זה מובן מהו הטוב שמתגלה לבטל חרפת לב, הנקודה של כל אדם בקדושת הברית, שזהו החיבור שלו לבית המקדש וכו'.

ובזה ממשיך איך בחי' פנחס - כח הדיבור, ומה שמדברים עם החבר ודברי רבינו הוא התיקון להסתלקות משה - שהוא נקודת הרב המאיר, ועי"ז ממשיכים נקודת הרב, כי הסתלקות הוא העלמת נקודת הרב, ועלינו לבטל הסתרה זו - והרי ההסתלקות היה ע"י שלא נתגלה שלימות נוראת כח הדיבור כמ"ש - והנה עיקר התיקון הוא ע"י הנקודה ששייך ללב בעת הזאת, היינו בזמן ומקום זה שנפל לשם, הרי שיש לקשר כל המקומות לקדושת א"י, וכל הנפשות להצדיק, וכל הזמנים לשבת, ועפ"ז מבאר המשך הפרשה ומתגלה איך לקשר כל ימינו לאור השבת, וכל מקום לגבול קדושת א"י, וכל מצב שבנפש לאור הנקודה של הנפש שבו כח הנקודה של אהבה שמבטל כל חרפה באור אהבה הקדושה.

טז) ואחר כך נסמכה הפרשה של הסתלקות משה, כי משה הוא צדיק הדור בחינת נקדה הכללית והוא נתן התורה לישראל שהוא בחינת הנקדה כנ"ל והוא היה צדיק להכניס את ישראל לארץ ישראל ששם נקדת העולם ושם עקר מקום הקדושה שהוא אור התורה, כי עקר קבלת אור התורה בשלמות הוא בארץ ישראל פידוע ואז היה מתמתקן הכל, אבל על-ידי פגם בני ישראל גרמו שגם משה נכשל בהכאת הצור במי מריבה שעל-ידי זה נגזר שלא יכנס לארץ ועקר פגם הכאת הצור היה בחינת פגם הדיבור, כמו שכתוב בפרשה זאת, כאשר מריתם פי במי מריבה וכו', כי עקר הפגם היה על שלא דברו אל הסלע כמו שצונו השם יתברך, ודברתם אל הסלע, שבוזה היו מראים גדל כח הדיבור שלהם שיש לו כח להוציא המים בגשמיות ורוחניות, כי כמו שהיו מוציאים מים בגשמיות כך היו מוציאים מימי דעת התורה ברוחניות ועל-ידי זה היה נתקדש שם שמים, כי היו הכל רואים גדל כח הדיבור, והיו הכל משתדלים להמשיך הקדושה על עצמם על-ידי הדיבור שעל-ידי זה ממשיכין אור הנקדה שעל-ידי זה עקר ההתקרבות להשם יתברך כנ"ל וכל זה גרם המריבה והמחלוקת בחינת מי מריבה שעל-ידי זה בלבול גם דעת משה, כמו שכתוב (קהלת ז), כי העשק יהולל חכם וכו', כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (שמות רבה פרק ו).

הנקודה הקדושה תלויה בשלום, ואם אין לך התבודדות אתה בעל מחלוקת

בי הנקדה הקדושה הוא בחינת שלום, בחינת ברית שלום, בי עקרה תלויה בשלום, כי מי שאין משתדל להתבודד ולדבר בינו לבין קונו לעורר לבו להשם יתברך זה בחינת מחלוקת, בחינת (הושע י) חלק לבם, כי לבו חלק מפיו מבחינת הנקדה הקדושה וכן כשחם ושלום אין שלום בין ישראל בין אדם לחברו בודאי אין יכולין לדבר זה עם זה ביראת שמים מחמת המחלוקת שביניהם ואפלו בשאין מחלוקת אלא שאין האהבה בשלמות בין ישראל שמצוים לאהב אחד את חברו בנפשו, כמו שפיתונו (ויקרא יט), ואהבת לרעה כמוהו. ובפרט החברים העוסקים בתורה שצריכים לזהר ביותר ויותר שיהיה ביניהם אהבה רבה כמוזבא גדל האזהרה שהזהיר האריז"ל על אהבת החברים בלי שעור וכשאין האהבה בשלמות אינם יכולים לדבר זה עם זה בראוי ואינם מאירים זה בזה אור הנקדה הקדושה, ומכל שכן וכל שכן בשחולקין חס ושלום על הצדיק האמת שהוא עקר הנקדה הכללית של כל ישראל ובשחולקים עליו חס ושלום אין יכולין לקבל אור הנקדה שלו.

נמצא שעקר קבלת אור הנקדה הנ"ל הוא על ידי שלום ועל-כן על-ידי המחלוקת והמריבה בחינת מי מריבה גרמו שגם משה טעה והכה את הצור ולא דבר בפיו. ועל-ידי זה נגזר שלא יכנס לארץ ששם המקום לקבל אור הנקדה בשלמות ואם היה משה נכנס עמהם לארץ היו מקבלים ממנו שם אור הנקדה בשלמות והיה נתתקן הכל. ובעונותינו על-ידי המחלוקות גרמו שלא נכנס משה עמהם לארץ ישראל שעל-ידי זה גלינו מארצנו וכו'.

וכן בכל דור ודור באים צדיקי אמת שהם בחינת משה, בחינת נקדה הכללית שעל-ידי זה מתקנים נפשות רבות ומחזירים אותם בתשובה ובכחם הגדול היו יכולים לתקן הכל, אך על-ידי המחלוקת גורמים מה שגורמים רחמנא לצלן, המקום ירחם ויסלח להם ויסבב סבות לטובה שיתתקן הכל.

ועל-כן בקש משה (במדבר כז), יפקד ה' אלקי הרוחות איש על העדה וכו' ופרש רש"י שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד, הינו שיוכל להאיר הנקדה בלב כל אחד מישאל בי הנקדה היא בחינת רוח אלקים, בחינת יוסף הצדיק שנאמר בו (בראשית מא), איש אשר רוח אלקים בו ואז זכה לבחינת יוסף הוא השליט שהוא בחינת צדיק מושל, בחינת נקדה הכללית שמאיר בכל אחד מישאל בחינת שיודע להלך בנגד רוחו של כל אחד ואחד כנ"ל:

הרי שעלינו להתגבר מאד בשלשה הנקודות של התבודדות ושיחת חבירים והצדיק, כי נמצא מה שגורם הסתלקות משה מריבוי המחלוקות, ועלינו להזהר מאד להשתדל בכל דרך שיהיה הבנה ורצון טוב שמביא לידי דיבור בעבורת השם בין החברים, שלא יהיה קרירות ודרכי סתימת לב, שע"ז אין מדברים בעבורת השם רק בדרך חכמות וכו', ועלינו להפיץ הדעת לבטל מה שהמחלוקת גורם הסתרות אור הצדיק שאצלו הנקודה, ולהבין שאם אין לך התבודדות אתה בעל מחלוקת שאינו רוצה לדבר להשי"ת, יש לעשות שלום ולדבר עם השי"ת.

וכאשר התחיל לבאר ענין ג' נקודות בדרך נקודת עולם בחי' ארץ ישראל, ואח"כ נקודת הצדיק בחי' הנפש שבו תלוי הכל, - עתה בא להראות איך מבואר בפ' פנחס ענין התחברות כל הזמנים לשורשם;

(יז) ואחר כך נסמך פרשת הקרבנות של כל ימות השנה שהם התמידין שבכל יום ומוספין של

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

שבת יום טוב וראש חודש זה בחינת להמשיך הנקדה שבכל יום ויום וכן נקדה הכללית של שבת יום טוב שבשכיל זה באו קרבנות התמידין וקרבנות המוספין של שבת יום טוב הכל כפי הנקדה שצריכין להמשיך באותו היום, כי על-ידי הקרבנות שהקריבו בבית המקדש על-ידי הכהן, על-ידי זה המשיכו והאירו אור הנקדה הקדושה שעקרה במקום הבית-המקדש שנמשכת על-ידי הכהן כפי היום וכנ"ל שעל-ידי זה מחילת כל העוונות בבחינת על כל פשעים תכסה אהבה כנ"ל.

נמצא שכל פרשיות אלו של סדר פינחס סמוכים בסמוך נפלא זה לזה, כי בלם מדברים להמשיך אור הנקדה הקדושה בכלליות ובפרטיות כפי האדם והמקום והזמן, שעל-ידי זה מכניעין כל הקולפות והסטרטא אחרא שהם אהבת הנפולין שזהו בחינת כל הקרבנות להכניע רוח הבהמיות, שהם תאות הבהמיות שהם בחינת אהבת הנפולין להכניעם על ידי הכהן שהוא בחינת אהבה הקדושה השורה אצל הנקדה הקדושה שמאירה בבית המקדש ביותר וכנ"ל, שעל-ידי זה נתתקן בחינת שבירת כלים בחינת שבירי לוחות שעל-ידי זה נתתקן הכל, ועל-ידי זה תבא הגאולה שלמה במהרה בימנו, אמן:

הדברים מבוארים וברורים, כי בידינו להתגבר נגד כל התאוות והשברון לב, לקשר את המקום והזמן שלנו להשי"ת מכל מה שעובר, ולהתקשר לאור הצדיק.

הלכות נפילת אפים:

כאשר בכח תפילה שחרית זכינו להתקשר לנקודה של יסוד צדיק שהוא ברית שלום, הכח לתקן הכל, ממשיך לבאר סדר ירדת השפע שבהמשך התפילה, ומגלה נוראת עבודת נפילת אפיים, שהוא כיום כיפורים - ומתגלה דרכי עבודת הבושה לפני השם, שהוא עיקר גדול בעבודת השם מתי לעורר בושה ומתי שמחה ורוממות לב.

יח) וזה בחינת הודוי ונפילת אפים שאומרים תבך אחר התפלה, כי אחר התפלה אז הזמן להתודות על כל החטאים ולבקש עליהם מחילה וכפרה כמו ביום הכפורים, כי על-ידי התפלה מקשרין הלב אל הנקדה שעל-ידי זה נתבטלין כל החרפות לב שהם בחינת כל החטאים והפשעים בבחינת על כל פשעים תכסה אהבה כנ"ל, ועל-כן עתה הוא הזמן להתודות על כל החטאים והפשעים ולבקש עליהם מחילה, מאחר שעתה נתעוררה האהבה שאצל הנקדה שמכסה על כל הפשעים שהם חרפות לב, נמצא שעתה הוא זמן סליחת עונות, על-כן בודאי עתה צריכין להתודות עליהם ולבקש מחילה עליהם כמו ביום הכפורים שהוא זמן סליחת עונות מחמת שאז עקר הארת הנקדה, כי אז נכנס הכהן גדול לפני ולפנים לנקדת אבן שתיה וכו' כנ"ל ואז ביום הכפורים צריכין להתודות ולבקש מחילה על כל החטאים, כמו כן עתה אחר התפלה שאז מאירה הנקדה על-ידי עבודת התפלה כנ"ל שעל-ידי זה נמחלין כל העונות כנ"ל, על-כן בודאי צריכין אז להתודות ולבקש מחילה, כי בזמן הסליחה והמחילה צריכין להתודות ולבקש מחילה כמו שעושיין ביום הכפורים וכנ"ל.

וזה בחינת נפילת אפים, זה בחינת גרל הבושה והחרפה שאנו מתבששין בעצמנו לפני השם יתברך על עצם פשעינו שהרבינו לפשע לפניו, והוא ברחמינו מעורר אהבתו וסולח לנו ומכסה על כל פשעינו באהבתו הגדולה ועל זה אנו מתבששין בעצמנו מאד לפניו וזהו בחינת נפילת אפים שאנו מפילין עצמנו לארץ ומכסין פנינו מגרל החרפה והבושה לפניו על עצם חסדו

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

אשר עושה עמנו ומכסה פשעינו באהבה ומעביר חרפתנו, כי בן צריכים שדיקא בעת שהשם יתברך עוסק למחול פשעינו ולהעביר חרפתנו ובשתנו, אז דיקא אנו צריכין להתודות ולהתבייש בעצמנו מאד מאד על עצם פשעינו ועל גדל חסדו שעושה עמנו באהבתו.

וכן מבאר בכמה פסוקים שבעת שימחול השם יתברך עונותינו למען אהבתו, אז נתבייש לפניו מאד כמו שכתוב (ביחזקאל טז) למען תזכרי ובשת ולא יהיה לך עוד פתחון פה מפני בלימתך בכפרי לך לכל אשר עשית, וכן בקפיטל לו שמדבר שם מגדל החסד שייעשה עמנו השם יתברך ויטהרנו מכל טמאתנו, כמו שכתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. וכמספר שם רבוי הטובות שייעשה עמנו למען חסדו ואהבתו לבר, מסיים שם, וזכרתם את דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא טובים ונקטתם בפניכם וכו' בושו והכלמו מדרכיכם וכו' וכן בכמה מקומות.

וזהו בחינת נפילת אפים אחר התפלה, כי כל עבודת התפלה לקשר הלב אל הנקדה כדי לעורר האהבה ששורה שם שעל-ידי זה השם יתברך מכפר על כל פשעינו כנ"ל, על-כן עתה העת להתודות על חטאתינו ולבקש עליהם מחילה ולהתבייש בעצמנו הרבה על מעשינו הרעים שעשינו נגדו יתברך, ועל עצם אהבתו וחסדו שעושה עמנו שזהו בחינת נפילת אפים שמפילין עצמן לארץ ומכסין פניו מחמת הבושה כנ"ל, ועל-ידי זה הקדוש ברוך הוא מרבה לסלח עונותינו, כי עקר התשובה היא הבושה, כמובא במקום אחר וכל מה שאנו מתבישין עצמנו ביותר כמו כן הוא יתברך מרבה לסלח ולמחול חטאתינו ביותר, כי השם יתברך רוצה שעל כל פנים נדע עונותינו שפשענו נגדו, כמו שכתוב (זרמיה ג), אך דעי עונך כי בה' אלהיך פשעת וכו'.

עבודת הבושה שבנפילת אפים ממשיך תיקון למחשבה דיבור ומעשה

גם על-ידי שאנו מפילין עצמנו לארץ על-ידי זה אנו ממשיכין אור הנקדה שבפה בחינת פי ידבר חכמות, לכל העולמות התחתונים ולכל המדרגות התחתונות עד דיזטא התחתונה מאד כדי להעלות משם כל הניצוצות הקדושים שנפלו לשם על-ידי עונותינו כי מאחר שכבר קשרנו הלב אל הנקדה כנ"ל שעל-ידי זה נתבטל בחינת שבירת כלים שלנו אל הבריאה בחינת בינה לבא עתה צריכין להמשיך הארת הנקדה אל שאר העולמות ואל כל המדרגות התחתונות מאד כי שם עקר אחיזת הקלפות שנתהוו משבירת כלים, כי בבריאה בעצמה אין להם אחיזה כל כך, ועקר התפשטותם הוא בשאר העולמות, קצת ביצירה וביותר בעשייה, מכל שכן למטה יותר רחמנא לצלן.

וכשזוכין לקשר הלב אל הנקדה על-ידי שיחה בינו לבין קונו וכו' כנ"ל, שזהו בחינת עבודת התפלה שעל-ידי זה נתקן השבירה אזי יכולין להמשיך הארת הנקדה גם לכל שאר העולמות ולכל המדרגות התחתונות להודיע ולהאיר בכלם אמתת אלקותו וקדשת תורתו הקדושה. ולהעלות כל הניצוצות שנפלו לשם על-ידי עונותינו שגורמים בחינת שבירת כלים ביותר רחמנא לצלן, כי עתה נתתקן בחינת השבירה על-ידי אור הנקדה שנתקשרה אל הלב על-ידי תפלותיהם וכנ"ל:

הרי שיש כח גדול כזה אחרי תפילת העמידה כמו יום הכיפורים, וזה מה שמזכירים אז י"ג מירות הרחמים כי זהו כח המתקן, הרי מתגלה מה בחי' כח הנקודה שמתקן, החסד שנמשך ממידת הרחמים, וכאשר יש עת סליחה מגלה מוהרנ"ת איך לזכות למחילה וסליחה, שזה ע"י בושא, כמבואר במ"א שכאשר עובר על האדם יסורים ומניעות, עיקר העבודה לעזוב הצער

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

רק לבא לבושה גדולה בו, כאשר זאת עיקר ההתקרבות להשי"ת, מציאות המחשבה שבוש ונכלם מאד, ועי"ז פועל מחילה.

ומוסיף לבאר ענין כלליות ההמשכה למטה למטה שיש בנפילת אפיים, לברר כל הניצוצות ולהמשיך עי"ז שאר השפע כידוע, ואיך זאת נעשה לבריאה ויצירה היינו מהנקודה אל הלב וכו', כי האור שבלב הוא בחי' אצילות, ובריאה הוא המחשבה, והלב והתגלות המידות שצריכים תיקון הוא בחי' יצירה, כאשר יש להמשיך שפע וברכה לנפש שהוא בחי' עשיה, כאשר מזהרנ"ת מזכיר ענין זה שהוא יסוד המשכת הנקודה למציאות המחשבה דיבור ומעשה.

בשבת והג מאיר אור נקודת התיקון ואין להתבייש

יט) וכל זה בימי החל שאומרים בהם תחנון, אבל בשבת ויום טוב ושאר הימים שיש בהם איזה תוספת קדושה שהוא בחינת קדשת שבת ויום טוב אין אומרים בהם תחנון כלל, כי אז נתעורר אהבה גדולה כל כך עד שאין צריכין להתודות ולהתבייש כלל וגם אין צריכין אז לירד לעולמות התחתונים להעלות הניצוצות משם, כי הכל נתתקן ממילא על-ידי רבוי החסד והאהבה שנמשך אז ביותר ויותר מחמת שיש אז תוספת קדושה שהוא בחינת קדשת שבת שאז עקר הארת הנקודה שמאיר בששת ימי החל כנ"ל, כי אף-על-פי שאמרנו למעלה שבעת שהשם יתברך מעביר חרפתנו אז אנו צריכין להתבייש ביותר כמבאר בכמה פסוקים כנ"ל, אבל זה לא יהיה לעולם חס ושלום, כי בודאי בגמר התקון לגמרי ביום שכלו שבת, בודאי אז לא נתבייש כלל, כמו שכתוב (צפניה ג), ביום ההוא לא תבושי מכל עלילותיך וכו' וכתוב, ולא יבושו עמי לעולם (ויאל ב) ועל זה מרמזין הימים שאין אומרים בהם תחנון, כי נמשך בהם קדשת שבת ביותר שמרמז על סוף גמר התקון שאז תבטל הבושה לגמרי כנ"ל, ועל-כן אין בהם נפילת אפים כלל וכנ"ל:

וכאשר זוכים לקשר הלב להנקודה מתוך התגלות כח של קדושה כענין קדושת שבת, אז איך לרדת לבושה רק לשמוח ברוממות התעלות אור הנקודה ששולט ומבטל כל בושה.

כ) וזה בחינת המשכת השפע שאנו ממשיכין באשרי ובא לציון וכו' שאז הוא ירדת השפע כמובא בפנינות, כי על-ידי הנקודה בחינת מלאפום על-ידי זה נמשכין כל ההשפעות בבחינת הרחב פיך ואמלאהו כמבאר בתחלת התורה הנ"ל, ועל-כן אומרים שלש פעמים קדוש ב"ו ובא לציון כנגד שלש נקודות הנ"ל שמשם נמשכה השפע כנ"ל, כי הנקודה בחינת קדש וכו', כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, עין שם.

ענין אמירת ג' פעמים קדושה, ביוצר, בחזרת השי"ץ, ובאשרי ובא לציון

ועל-כן בתחלה אומרים קדושה יוצר, כי ברכת המאורות וקריאת שמע הם בבחינת עולם הבריאה כמו שאיתא בפנינות ששם צריכין לקשר הנקודה, כי בריאה בחינת לבא כנ"ל. ועל-כן שם צריכין לומר קדושה, דהיינו שלש פעמים קדוש, כדי להמשיך הארת שלש הנקודות הנ"ל שהם בחינת קדוש וא"ו כנ"ל וכמו שמבאר שם, עין שם. ואחר כך בתפלת שמונה עשרה שם עקר הקדושה בצבור, כי אז עקר הארת הנקודה שמאיר באצילות שהוא בחינת תפלת שמונה עשרה, שהוא בחינת פי ידבר חכמות, ועל-כן אומרים אז עקר הקדושה, ואחר כך כשחוזרין וממשיכין השפע מאצילות לבריאה באשרי ובא לציון צריכין לומר שם גם כן קדושה, כי עקר

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

בחינת הקדשה צריכין לומר בבריאה ואצילות שהם בחינת הלב והפה כדי לקשר הלב אל הפה שזה בחינת קדוש, קדוש וא"ו כנ"ל, ועל-כן בברכת יוצר שהוא בחינת בריאה שצריכין לקשר בחינת בריאה, דהיינו הלב, לאצילות, דהיינו אל הפה, על-כן אומרים שם שלש פעמים קדוש כדי להמשיך הקדשה מהנקודה, דהיינו משלש נקודות הנ"ל, ואחר כך בתפלת שמונה עשרה בבחינת אצילות בודאי שם צריכין לומר קדשה, כי שם עקר הקדשה, כי שם עצם הנקדה שהם בחינת קדוש ומשם ממשיכין הקדשה אל הלב שהוא בחינת בריאה, ואחר כך בשחזורין וממשיכין השפע מאצילות לבריאה שהוא באשורי ובא לציון צריכין לחזור ולומר קדשה כדי שנוכל לקבל השפע הנמשכת משלש נקודות הנ"ל, כי עקר הקדשה בחינת בריאה ואצילות שהם בחינת לב ופה שהם בחינת קדוש, קדוש וא"ו וכנ"ל:

בזה מתעורר עד כמה צרכים לקבל תמיד הארת דיבור מרבינו ולהתקשר ולדבר עם רבינו ובדבריו הקדושים, ולמצוא הארת נקודת החבר להתחזק, ולעורר נקודת הלב שלו, כי מוכרח בכל פעם ג' נקודות שהם קשר העולמות, ומגלה שזה ענין ג' קדושות, (שענינם הרי ידוע שהוא המשכת בחי' חכמה לעלות ולירד, היינו הקשר להנקודה של שורש הרחמים, ועי"ז נמשך המוחין לתוך המידות-חב"ד לחג"ת, הרי מובן פנימיות ענין הג' נקודות, ואיך יש בזה ענין עליה וירידה כמו שמבאר) ומגלה ענין הלב, והפה הוא כח הנקודה, ואיך יש לקשר הלב להפה לעלות לנקודה, ואח"כ הפה להלב להמשיך כח הנקודה לתקן כל מידה ולהמשיך שפע בבחי' בי"ע.

(כא) וזה בחינת השיר של יום שאומרים אחר כך, כי התקשרות והארת הנקדה לכל העולמות הוא על-ידי שיר ונגון בחינת עשרה מיני נגינה כנ"ל שזהו מה שהיו צריכין הלויים לעסק בשירה בשעת עבודת הקרבנות, כי כל הקרבנות היו לקשר כל העולמות אל הנקדה המאירה בבית המקדש וכנ"ל. ועל-כן היו צריכין לזה להרבות בשירות וזמירות שהוא עבודת הלויים בשעת הקרבן, כי עקר ההתקשרות על-ידי שיר וזמרה ונגון כנ"ל וזהו בחינת שיר של יום, כי כל יום ויום יש לו שיר מיוחד כפי הארת הנקדה שמאירה בו משבת שהיא עצם הנקדה, ועל-כן מזכירין שבת בשיר של יום דיקא שאומרים בכל יום 'היום יום ראשון בשבת' וכן בשני וכו', כי על-ידי השיר עקר התקשרות והארת הנקדה אל כל העולמות ועקר הנקדה היא בחינת שבת כנ"ל, על-כן מזכירין שבת בשיר של יום ותכף אחר כך אומרים קטרת שחביבה מכל הקרבנות שמטרת כל העולמות, בפרט עולם העשייה מכל הקלפות על-ידי קדשת אור הנקדה שנמשכת ומאירה עתה כדי שכלם יקבלו השפע ורב טוב שנמשך על-ידי התפלה כנ"ל:

ושלימות התקשרות הנקודה להלב מתגלה בניגון ושיר כנ"ל, ועיקר הניגון מתגלה במקום קשר הלב להש"ת בבית המקדש, קשר המקום לנקודת אבן שתיה, ובכל יום יש דרך קשר אחר, לזה יש שיר אחר כל יום, והכל ע"י האדם שמתפלל שחורית בהתקשרות.

(כב) ועל-כן אומרים בשבת השיר שהיו הלויים אומרים בבית המקדש בכל יום ויום, כי עקר השיר שהיו אומרים בבית המקדש בכל יום ויום נמשך משבת שהוא עקר הנקדה שמאירה בו בכל ששת ימי המעשה שבהם נבראו כל העולמות ועל-כן אומרים שיר מיוחד בכל יום ויום, כי כל יום ויום יש בו הארת נקדה מיוחדת מה שאין בשאר הימים ועל-כן דקדק אדוננו, מורנו ורבנו זכורנו לברכה בתחלת התורה הנ"ל 'שצריכין לקשר הלב אל הנקדה המאירה בעת הזאת' דיקא וכמבאר מזה במקום אחר:

צריכים להמשיך תיקון הנקודה לתוך מה ששייך בעת הזאת, ובשבת לתוך כלליות כל המציאות וכל הזמנים, וקדשתו מכל הזמנים.

הלכות קריאת התורה:

כג) וזה בחינת קריאת התורה בצבור בשעת התפלה, כי התפלה היא לקשר הנקדה אל הלב כפנ"ל ועקר הנקדה היא התורה הקדושה שכוללה בעשרת הדברות, כמו שמבאר שם, כי עקר צדקת הצדיק שזוכה להנקדה הוא על-ידי התורה שפוקם, כי התורה נקראת ברית, כמו שכתוב (דברים כח), אלה דברי הברית וכו' ועל-כן צריכין לקרות בתורה בשעת התפלה כדי להמשיך הנקדה מהתורה שהיא עקר הנקדה כפנ"ל:

מראה שהתגלות אור נקודת הקדושה הוא בקריאת התורה, בעת שקוראים, וזה עוצם כח הקריאה כי הוא התגלות הנקודה שמלוכש באור התורה.

כד) ואין קורין בתורה כי אם בצבור, דהינו בידו כמו שכתוב בשלחן ערוך (ארח חיים קמג סימן א) אין קורין בתורה בפחות מיוד וכו', כי עקר שלמות התפלה הוא בצבור, דהינו כשיש מנן יו"ד, כי יו"ד בחינת הנקדה, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל ואז כשיש מנן עשרה מאירין כל השלשה נקודות הנ"ל, כי מתפללין ביחד ועל-ידי זה מקבל הארה כל אחד מחברו בבחינת ומקבלין דין מן דין וכל אחד מקבל מינה ובה, וגם מאירה בהם נקדה הכללית של הצדיק, כי אכל בי עשרה שכינתא שריא שהוא בחינת הארת אור הצדיק שהוא בחינת השכינה, כי השראת שכינתו הוא על הצדיקים, כי הצדיקים הם מרכבתו של מקום, כי כשיש צבור אזי יורד שליח צבור לפני התבה והשליח צבור צריך להיות המבחר שבעדה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה והוא בבחינת הצדיק, בבחינת הנקדה הכללית נגד כל המתפללין, כי הוא מוציא את בלם ועל-כן כשיש מנן עשרה מאירין כל השלש נקודות הנ"ל ואז קורין בתורה להמשיך עצם הנקדה מהתורה.

וצריכין לברך על התורה בצבור אף על פי שפבר ברוך בבקר ברפת התורה וברפת התורה הוא נותן התורה, כי עקר קריאת התורה בכרכותיה בצבור הוא להמשיך מחדש בחינת קבלת התורה, כי צריכין לעמוד באימה ויראה ורתת וזיע בשעת הקריאה כאלו מקבלה עתה, כי בשביל זה עקר הקריאה בצבור כדי לתקן בחינת שבירת הלוחות שהוא בחינת שבירת הכלים, שהוא בחינת אותיות פורחות למעלה על-ידי מה שחטאו אז כפנ"ל, דהינו שנסתלקה בחינת הנקדה שהוא בחינת העשרת הדברות מהלוחות שהם בחינת וא"ו ועל-ידי זה נשתברו כפנ"ל, כי עתה אנו עוסקין להמשיך ולקשר הנקדה אל הלב שהוא בחינת לוחות על-ידי עבודת התפלה שזהו בחינת תקון שביר לוחות כפנ"ל.

נוראת כח קריאת התורה

ועל-כן צריכין לקרות בתורה בפה מלא דיקא כדי להמשיך אור הנקדה של התורה על -ידי הדבור פה בבחינת פי ידבר חכמות וכפנ"ל וזהו (משלי ד), כי חיים הם למצאיהם ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (עירובין נד) למוציאיהם בפה דיקא, כי אז דיקא הם חיים, כי בזה מתקנים בחינת שבירת לוחות שהיו האותיות פורחות מהלוחות, כי על-ידי הדבור מקשרים האותיות אל הלוחות ואז הם חיים בחינת (יומא עב) זכה נעשה לו סם חיים הפך שבירת הלוחות שהם בחינת

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

שבירת בלים שמשם נמשך סטרא דמותא, כמו שכתוב (תהלים פב) אכן באדם תמותון, שנאמר על מעשה העגל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שמות רבה פרק לב) ומשם נמשך בחינת לא זכה נעשית לו סם מות כי מי שאינו זוכה אזי אינו רואה אור אותיות התורה שהוא בחינת הארת הנקרה, כי אור האותיות פורחין ממנו ואז למודו בבחינת שבירי לוחות שמשם השכחה שמשם סטרא דמותא כנ"ל וכמבאר לעיל מזה, עין שם ועל-כן צריכין לקרות בתורה בצבור בשעת התפלה בפה מלא בספר תורה כשר שנכתב בדינו על הקלף וכו' ולקרותו בטעמים ונקודות ולברך תחלה וסוף נותן התורה ועל-ידי כל זה ממשיכין עלינו בחינת נתינת התורה מחדש ומתקנים בחינת שבירת הלוחות וכנזכר לעיל:

ונראת כח קריאת התורה הוא שמתגלה אור התורה ברבים בפה מלא, שהוא כח התגלות כח הדיבור, ובזה הוא מתקשר לס"ת שבו האותיות וקדושה שבהם נפסק השבירה ובס"ת באו לידי תיקון, לזה הם על עור בהמה לתקן בחי' א"ס, בחי' המשכת א"ס לתקן שבירה ע"י המחשבה של הסופר וצמצום הדיו והאות שהוא בחי' מלאפוס אור וכלי, וקוראים בתורה רק כאשר יש ' היינו נקודת החבר, וכל אחד מברך מחדש - בחי' נקודת עצמו שנתקרב לחבר שמתקשר לס"ת, וזה עיקר תיקון שבירת הלוחות שבירת הכלים באור התגלות הנקודה וכוננת קריאת התורה.

(כה) וזה בחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (נדרים פרק א) שעקר החרבן היה על שלא ברכו בתורה תחלה, כמו שכתוב (ירמיה ט), על מה אבדה הארץ וכו' דבר זה שאלו וכו', מאי ולא הלכו בה? שלא ברכו בתורה תחלה כי כשאין מברכין בתורה אף-על-פי שעוסקין בתורה בזה מראין שאין התורה חשובה בעיניהם ואין מחייב עצמן בה בכל עת ורגע רק היא אצלם כמו נימוס ודת חס ושלום כמו שארי נימוסים ודתי העובדי פוכבים שזהו בחינת חטא העגל שאמרו, קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, שבקשו עבודה זרה כדי שיהיו להם מי שילך לפניהם, כי זה היה עקר חפצם שיהיה להם מי שילך לפניהם ויולכם באיזה נימוס ודת כדי שלא יהיו בולעים איש את רעהו, אבל לא הסתכלו על התכלית האחרון הנצחי כלל, ועל-ידי זה נבשלו בעבודה זרה, כי אז היה היצר הרע של עבודה זרה בעולם.

וכמו כן עכשיו אף-על-פי שאין עובדים עבודה זרה, כי הרגו היצר הרע של עבודה זרה (יומא ד) אבל אף-על-פי כן- עדין יש כמה כופרים בעולם שהולכים בדרך האפיקורסים שרוצים להשוות חס ושלום תורת משה כשאר נימוסי הדתות רחמנא לצלן ואומרים מה שאומרים טעמים של הבל ושטות על מצות תורתנו הקדושה כאלו כלם על-פי שכל אנושי חס ושלום בשביל לקום נימוס המדינה כידוע דבריהם הרעים והמרים וזהו בחינת פגם העגל כנ"ל וזהו בחינת שלא ברכו בתורה תחלה, כי אלו הפתות בודאי אינם מברכים על התורה מאחר שאצלם התורה שוה לשאר הדתות והנימוסים חס ושלום, כי עקר ברפת התורה הוא אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו שמה שנתן לנו את התורה, בזה בחר בנו מכל העמים והבדילנו מהם לגמרי, כי נימוסיהם ודתייהם הוא רק על-פי שכל אנושי בשביל חיי שעה של זה העולם. וגם זה אינו בשלמות ואין לו קיום כלל, כי על-פי דתייהם ודרכיהם אינם מפרשים את האדם אפלו מדברים שבין אדם לחברו מאחר שאינם מסתכלין על התכלית האחרון ואינם מתיראין מענשים של אחר מיתה רק מתיראין מאימת מלכות, על-כן אם יוכל לעשות גזלות ורמאות שלא יודע למלך ושופטיהם עושים כל מה שיכולין לעשות כנראה בחוש.

ה' בחר בנו ונותן לנו בכל יום תורת אמת, וגם במצות בין אדם לחבירו יש סודות עמוקים ורזין גדולים

אבל אותנו בחר ה' יתברך מכל העמים ונתן לנו את תורתו אשר היא חיינו וארץ ימינו לעולמי עד ולנצח נצחים, כי עקר כל מצות תורתנו הקדושה הוא בשביל התכלית אחרון. ואפלו המצות שבין אדם לחבירו יש בהם סודות עמוקים ורזין גדולים מאד עד אין סוף ואין תכלית, וכלם בשביל התכלית האחרון למען ייטיב לנו לעולם שכלו ארץ וטוב.

ועל זה מורה ברכת התורה שאנו מברכין אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו וכנ"ל ואנו מסימין, נותן התורה, והינו שהשם יתברך נותן התורה בכל יום מחדש, כמו שכתוב (דברים ו), אשר אנכי מצוה היום ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ספרי שם), בכל יום יהיו בעיניך פחדשים, כי התורה עמקה ורחבה מני ים וכו' ובכל יום נמשכת עלינו בהתחדשות נפלא וגם בזה נבדלת תורתנו הקדושה מדתי שאר האמות להבדיל, כי אצל דתיהם שהם חק המלכות לתקון המדינה אין שיהי התחדשות בכל יום, כי כבר נתן הדת מאיזה טעם שהוא על-פי שכלם, לא כן תורתנו הקדושה שהיא אחרותו יתברך אשר אין חקר לתבונתו ודבריו חיים וקיימים, נאמנים ונחמדים לעד וכו', כי הם באר מים חיים נובעים בכל עת ורגע מאחר שכלולים בו יתברך והם מחיין ומקיימין כל העולמות עם כל אשר בהם בכל עת ורגע, והם מתחדשים בכל יום ובכל עת ובכל שעה.

ועל-כן אנו מברכין נותן התורה, כי הוא יתברך נותן התורה בכל יום מחדש, כי בכל יום ועת מסבב השם יתברך סבות בתחבולותיו להכניס קיום התורה בעולם ושולח לנו צדיקים אמתיים שמחדשין בכל פעם חדושין דאורייתא אמתיים ואפלו מי שאינו בר הכי לחדש חדושין אף-על-פי-כן בכל פעם שנתעורר מחדש לקיים התורה זהו גם כן בחינת קבלת התורה מחדש, כי עקר הוא קיום התורה, כי לא המחדש עקר אלא המעשה ועל-כן על-ידי ברכת התורה אנו ממשיכין עלינו קבלת התורה מחדש, וזהו תקון שבירת הלוחות שפגמו בנתינת התורה וכנ"ל.

ועל-כן על-ידי שלא ברכו בתורה תחלה על-ידי זה נחרב הבית המקדש ששם עקר הנקדה הקדושה כנ"ל, שעקר חרבנו היה על-ידי חטא העגל שעל-ידי זה נשתברו הלוחות שמאז נגזרה הגזרה הזאת, כי הלוחות נשברו בשבעה עשר בתמוז שאז נגזר החרבן שהתחיל בשבעה עשר בתמוז, אשר על-ידי ברכת התורה שממשיכין על עצמן קבלת התורה מחדש מתקנים זאת כנ"ל ועל-כן על-ידי שלא ברכו בתורה תחלה ופגמו בזה על-כן נחרב הבית וכנ"ל ועל-כן צריכין לברך על התורה בצבור אף-על-פי שבכך ברך בבקר, כי עקר בחינת קבלת התורה מחדש לתקן שבירת הלוחות הוא על-ידי קריאת התורה בצבור וכמוכר לעיל:

ומוסיף שנוראת כח התיקון לשבירת הכלים שנעשה ע"י התפילה, ומתגלה בימי קריאת התורה - הוא נמצא בכח החידושי תורה שבאים לראות הסודות ונקודת הפנימיות שבכל דבר, שזהו תיקון אותו ענין ודבר, כאשר בזה מתגלה מהו נקודת התיקון שהוא ע"י התורה שיודעים ומחדשים למצוא אור הענין, והתגלות כח זה הוא בברכת התורה שעניינה לגלות שכל התורה אינו שכל אנושי רק שהשם בחר בנו, ואנו מברילים עצמינו מכל אלו שרוצים מלך ומנהיג בשביל הסדר הטוב של המקום והמדינה, כי יש לנו מלך גדול ורם ונישא, וזה נקודת האמת

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

שמתקן הלב תמיד, ומוכן שזה הקשר לאור הצדיק, במה שמאמין שיש סודות גדולים בכל דבר אפילו בין אדם לחבירו, ולפי מה שמקשר לסודות אלו, שזה בחי' ברכת התורה - כך מתגלה כח התיקון בחי' כח קריאת התורה.

כז) ובשביל זה אומרים ברכת כהנים אחר ברכת התורה בבקר, כי עקר ברכת התורה הוא לתקן בחינת שבירת הלוחות לזכות להמשיך אור נקדת התורה ששם אהבה הקדושה שורה שעל-ידי זה נתתקן שבירת כלים שהוא בחינת שבירת הלוחות, שזהו בחינת ברכת כהנים וכמבאר לעיל באריכות: וכאשר נתגלה שכלל הענין הוא הארת כח התורה שבה אור הצדיק אור הנקודה, הרי נתבאר מקודם ענין ג' ברכות הכהנים - הרי לזאת אומרים ברכת כהנים בברכת התורה.

פרשת השבוע היא הנקודה השייכת ללב בימי השבוע הזה

כח) וזה בחינת מה שקוראין הסידרא בכל שבוע מבראשית עד לעיני כל ישראל עד שגומרין את התורה בכל שנה, כי מבאר בהתורה הנ"ל שצריך כל אחד לקשר את עצמו להנקדה השנייה ללב בעת הזאת וכו', כי הנקדה מאירה בפי העת והיום וכנ"ל ועקר הנקדה הוא התורה כנ"ל, ועל-כן צריכין לקרות ולגמור הסדרא בכל שבוע עד שיגמרו כל התורה בכל השנה וכן לעולם, כי הסידרא שבכל שבוע מנהגת כל השבוע, כי כל ימות השבוע מקבלין חיות מהנקדה שמאירה בהם על-ידי קריאת אותו הסידרא, כי בפי הנקדה שצריכין לקבל באותו השבוע כן היא הסדרא שהולכת באותו השבוע וכן מתנהג כל ימות השנה וכן לעולם נמצא שכל ימות השנה מקבלין חיות מהתורה שהיא כלל הנקדה וכל שבוע ושבוע מקבלת מסדר מיוחד וכן כל יום יום מפרשה מיוחדת, כי שבעה פרשיות שבכל סדר הם כנגד שבעת ימי השבוע שבכל יום יום צריכין לקבל הנקדה מפרשה מיוחדת וכן בכל שבוע מסדר מיוחד וכן בכל שנה מכלל התורה שהוא כלל הנקדה כלל השנה ועקר קריאת כל הסדר הוא בשבת, כי עקר הנקדה הוא שבת שקביעה וקיימא שמאירה בכל ששת ימי המעשה כנ"ל ועל-כן קורין שבעה קרואים בשבת כנגד שבעת ימי השבוע כדי להאיר הנקדה בשבת על-ידי התורה לכל ימות השבוע וכנ"ל:

בזה חוזר ומבאר הידיעה מהבעש"ט מענין התקרבות האדם בכל יום לאותו הפרשה והסדרה, כי זה כח המקשר לנקודת הצדיקים, ומקשר הזמן לשבת ע"י שהוא קורא בפה בתורה בכל יום בסדרא של השבוע.

כט) ועל-כן אין קורין בתורה בפחות משלשה ואין קורין לכל אחד פחות משלשה פסוקים כנגד שלש הנקודות הנ"ל ועל-כן כל התורה משלשת כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בריד רחמנא דיהיב לן אורין תליתאה ביום תליתאה על-ידי תליתאה וכו' (שבת פרק ח) הכל כנגד שלש נקודות הנ"ל שהתורה כלולה מהם כנ"ל: וכאשר מובן שעיקר הנקודה הוא בתורה, מובן שהקריאה הוא ג' פסוקים, כלליות הג' נקודות ולזה התורה נקרא אורייתא תליתאה.

בשמיעת קריאת התורה מתקנים כל העוונות והתאוות

כט) ועל-כן בכל יום שיש בו תוספת קדושה קוראין קרואים ביותר, דהיינו בראש חודש שיש בו מוסף-ארבעה וביום טוב שיש בו בטול מלאכה-חמשה וכו', כי כל מה שנתוספין הקרואים יכולין לקבל אור הנקדה ביותר, כי אלו הקרואים בתורה מאירין הנקדה בכל השומעים

ועל-כן צריכין להטות אָזנו ולבו היטב לשמע קריאת התורה ושלא להסיח דעתו חס ושלום, מכל שכן וכל שכן שלא לשיח אָז כי גדול עונו מנשוא רחמנא לצלן רחמנא לשיזבן, כי על-ידי ששומעין קריאת התורה ממשיכין על עצמו הארת הנקדה מהתורה שבזה תלויים כל תקוני העונות והתאוות שבאים משבירת כלים שמתקנים על-ידי אור הנקדה כנ"ל שהוא תקון כל העולמות, כידוע שתקון כל העולמות הוא על-ידי תקון שבירת כלים וכל מה שנתרביץ הקרואים לתורה מאירה הנקדה יותר, כי בכל אחר ואחר מישראל יש בו נקדה טובה מיוחדת ועל-כן כל מה שמתרביץ הקרואים יכולים להאיר הנקדה בישראל משרשה שבתורה כפי תוספת הנקדה שבכל אחר מהקרואים שנתרבה.

ועל-כן בראש חודש קורין ארבעה מחמת שיש בו קרבן מוסף, כי הקרבנות שהיו מקריבין בבית המקדש על-ידי הכהן, היה להכניע ולבטל תאוות הבהמיות שהם בחינת אהבת הנפולין על-ידי הנקדה שהאיר בבית המקדש כנ"ל ועל-כן ביום שיש בו מוסף כגון ראש חודש וחל המועד מאירה הנקדה ביותר, על-כן מוסיפין בהם הקרואים כדי להמשיך על ידם הארת הנקדה ביותר כנ"ל וזוים טוב שיש בו בטול מלאכה קורין עוד יותר, דהינו חמשה, כי בטול מלאכה זה בחינה שמאירה בהם ביותר קדשות שבת שאז בטלים כל המלאכות שהם מזדמנת הנחש שכחו מהקלפות משבירת כלים שעל-ידי זה נגזר בעצבון תאכלנה בזעת אפך וכו' שממשם כל היגיעות של כל הל"ט מלאכות, כי מחמת שעל-ידי חטא אדם הראשון גרם ביותר שבירת כלים כידוע, על-כן צריכים כל הל"ט מלאכות, כי כל המלאכות הם בחינת תקון שבירת כלים שיצריך האדם להתיגע בל"ט מלאכות לתקן ולגמור כל הדברים שהוא בחינת תקון כלים, הינו לתקן בחינת שבירת כלים שגרם אדם הראשון בחטאו ועל-כן עקר התקון על-ידי מלאכת המשכן שהיה בו כח הל"ט מלאכות, כי המשכן הוא בחינת הבית המקדש ששם עומד הארון עם הלווחות ששם עקר הארת הנקדה שעל-ידי זה עקר תקון שבירת כלים כנ"ל ועל-כן צריך האדם לזהר כשעוסק במלאכה או במשא ומתן שהכל כלול בל"ט מלאכות שיעשה המלאכה ועסק המשא ומתן בקדושה גדולה על-פי התורה כדי שיוכל להמשיך הארת הנקדה בתוך המלאכה והמשא ומתן שעל-ידי זה עקר תקון הכלים כנ"ל. ואז כל מלאכתו ומשא ומתן שלו בבחינת מלאכת המשכן (כמבאר במקום אחר שהמשא ומתן והמלאכות צריכים לקדשם שהיו בבחינת מלאכת המשכן, עין שם בסימן יא ליקוטי חלק א).

בשבת קוראים ז' כי נתתנו כל המדות באור הנקודה

אבל בשבת בטלים כל הל"ט מלאכות ואפלו מלאכת המשכן אינו רוחה שבת, כי שבת היא עצם הנקדה שעל-ידי זה עקר תקון של כל הכלים ועל-כן אָז הוא שביטה וניחא, כי הנקדה קביעה וקיימא ועקר תקון הכלים שבכל ששת ימי החל שכלם מקבלים חיותם משבת כידוע, הינו מהנקדה שעקר הארתה בעצם הוא בשבת וכנ"ל. וכל הימים טובים שיש בהם בטול מלאכה הם סמוכים וכלולים ביותר בשבת. ועל-כן יום טוב נמי אקרי שבת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה ועל-כן קורין בהם גברי ביותר להאיר בהם הנקדה ביותר על-ידי רבוי הקרואים, כי ביום טוב מאירה הנקדה ביותר, כי הוא כלול ביותר בבחינת שבת שעל-כן יש בו בטול מלאכה כנ"ל.

מוסיף לגלות נוראת כח קריאת התורה שיש לבעל קורא ולעולה וגם לשומע לקבל אור גדול, וזה אינו פשוט רק עיקר גדול לבטל התאוות וכל שבירה שבלב ונפש, וכאשר יש מלאכה בחול אין כח להמשיך יותר מהג' נקודות שהם תיקון השבירה, אבל בימים שיש בהם מוסף

שאו בבית המקדש תיקנו יותר כח הבהמיות מוסיפים עוד קריאה להאיר יותר נקודות אור התורה לפי אותו הקדושה שניתוספה, ובשבת ז' קוראים לקדש כל המידות וכו' כי מאיר שורש הנקודה ממידת הרחמים, י' אבא כידוע, ורק ביום כיפור קוראים ששה;

ביוה"כ קוראים ו' כנגד שלימות הלוחות שנתתקנו ע"י המחילה

ל) ועל-כן ביום הכפורים קורין ביותר דהינו ששה, כי קדשת יום כפור סמוך ביותר לקדשת שבת יותר מכל הימים טובים והוא סמוך וקרוב לקדשת שבת בתכלית הסמיכה בבחינת (מגלה ז) אין בין יום הכפורים לשבת וכו' נמצא שאין ביניהם אלא חלוק מעט כי ביום הכפורים מאירה הנקדה ביותר ויותר, כי הוא נקדת כל השנה, כמו שכתוב, ולא אחד בהם כנ"ל, ועל-כן אז נכנס הכהן גדול לפני ולפנים לנקדת האבן שתיה ששם הארון והלוחות לכפר כל העונות וכנ"ל, ועל-כן אז קוראים קוראים ביותר, דהינו ששה וששה הוא בחינת ו' של המלאפום שנשלם אז בתכלית השלמות ואז מקבל עצם הנקדה משבת שהוא בחינת שלמות הדעת והחכמה בחינת יו"ד שהוא עצם הנקדה, כי זה כלל בכל מקום שכל הבחינות והמדות וכל התקונים הם בכלליות ובפרטיות וכל בחינה ומדה ותקון כלולה מכלם וכמבאר בדבריו זכרוננו לברכה בענין זה של המלאפום שהוא בכלליות ובפרטיות, ועל-כן אף-על-פי שבכל יום ויום מאיר בו הנקדה וכן בכל אדם ואדם, אף-על-פי-כן האדם הפשוט כנגד הרב והצדיק שמאיר בו הוא בבחינת ו' בחינת לב, והצדיק בבחינת יו"ד בחינת הנקדה וכן כל יום נגד יום הגדול ממנו במעלה הוא בחינת ו' נגדו, כי יום הגדול בקדשה הוא בחינת נקדה נגדו ומאיר בו, אבל כל הימים אפלו כל הימים טובים אינם בתכלית שלמות התקון אפלו בבחינת ו' של המלאפום עד שנכללין ביום הכפורים שהוא יום אחד בשנה שכלול מכל השנה שאז נמחלין כל העונות, כי הוא בבחינת נקדה נגדם מחמת שקדשתו סמיכה לשבת מאד שהוא עצם הנקדה.

אבל כל קדשת יום הכפורים כנגד קדשת שבת הוא בבחינת ו' של המלאפום שנשלם אז בתכלית השלמות עד שמאירה בו בשלמות גדול עצם אור הנקדה של שבת קדש שקדשתה קביעא וקיימא, כי יום הכפורים אף-על-פי שקדוש מאד מאד ונקרא שבת שבתון אף-על-פי-כן אין קדשתה קביעא וקיימא כמו שבת, כי קדשת יום הכפורים תלוי בישראל, דהינו בבית דין שמקדשין החדש ועל-כן גם ביום הכפורים מברכין מקדש ישראל ויום הכפורים כמו בשאר ימים טובים, כי ישראל מקדשי להו, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (ראש השנה כד), אבל שבת קביעא וקיימא, כי שבת עצם הנקדה שנמשכת ממנו יתברך בעצמו, כי שבת שמא דקדשא בריה הוא ועל כן יום הכפורים נגד שבת הוא בבחינת ו' של המלאפום ושבת בחינת הנקדה כנ"ל רק שביום הכפורים נשלמת בחינת הו"א בתכלית השלמות יותר מכל הימים טובים שבשנה ועל-כן סמוכה אל הנקדה ביותר, כי בששה"ו שהוא בחינת הלב, בחינת הלוחות נשלמין בשלמות בודאי בקל מקבלין אור הנקדה שהוא בחינת יו"ד, בחינת עשרת הדברות, בחינת קדשת שבת, ועל-כן ביום הכפורים נתנו הלוחות שניות שהם תקון של שבירת הלוחות שנשתברו בראשונה, הינו כנ"ל, כי עקר בחינת יום הכפורים לתקן שבירת הלוחות שמהם כל החטאים, כי ביום הכפורים מאירה הו"א בשלמות שהוא בחינת לוחות בשלמות הפך שבירי לוחות שעל-ידי זה מקבלין אור הנקדה בחינת עשרת הדברות שנחלקין עליהם שיתקיימו לעולם ולא יהיו האותיות פורחות עוד ועל-כן אז נמחלין כל העונות, כי נתבטלין אז כל החרפות לב וכו' על-ידי אור הנקדה שהוא תקון הכל כנ"ל:

בזה מראה מציאות הארת הנקודה להואו שהוא בחי' מלאפום שנעשה בכמה דרגות, שיש עת שמה שהיה עליון ומשפיע, נהיה מקבל, וכן להיפך, כאשר זאת הוא הנקודה והמידות מקבלים שזה הו', אבל שרש כח המידות לקבל הוא ע"י יוהכ"פ שהוא התגלות אור הו', הרי לזה יש ו' קרואים.

לא) ועל-כן קורין בתורה בשני וחמשי שהם הימים שעלה וירד בהם משה רבנו לקבל את הלוחות שניות שנתנו ביום הכפורים, כי הלוחות שניות הם תקון שבירת בלים פנ"ל ועל כן קורין בתורה באלו הימים שעלה וירד בהם, כי עקר קריאת התורה הוא בשביל זה התקון של שבירת הלוחות וכנ"ל: ובזה מתגלה מה שכח קריאת התורה בחול הוא בשני וחמשי כי אז עלה משה, כי באמת כל הכח לקבל הארה זו הוא בבחי' יוהכ"פ, וכאשר משה עלה לתקן חטא העגל שהוא זהמת הרע שנאחז בימות החול, הרי זה הזמן בחול שיכולים להמשיך הנקודה לתוך החול.

בשמחת תורה עולה כל אחד לתורה להאיר כלל הנקודות שבכל אחד

לב) ועל-כן נוהגין בשמחת תורה שהוא שמיני עצרת לקרות כל ישראל לעלות לתורה, כי אז גומרין התורה שהוא כלל הנקודה שכלולה מכל הנקודות שיש בכל אחד ואחד מישראל. כי נקדת כל אחד מישראל הוא כפי האות שיש לו בתורה שמשם שרש נפשו כידוע, ועל-כן קורין כל אחד ואחד כדי שיאיר בו הנקודה מהתורה שגומרין אז וזה נעשה בשמיני עצרת שהוא שמחת תורה, כי שמיני עצרת הוא גמר וסוף כל הימים טובים, וכל התקון של ראש השנה ויום הכפורים נגמר בשמיני עצרת כידוע בכתבים, ועל-כן נקרא עצרת לשון אספה שאוסף ומקבץ כל התקונים שנעשו בכל השנה, בפרט בימים טובים וראש השנה ויום הכפורים הכל נאסף ונתקבץ בשמיני עצרת שאז נגמר כל התקונים כי הוא הגמר של חג הסוכות שהוא האחרון שנקרא חג האסיף תקופת השנה שבו מקיף וסובב כל השנה, כי תקון כל ימות השנה נכלל ונגמר בו.

על-כן גומרין אז כל התורה וקורין כל ישראל לתורה, כי עקר התקון על-ידי הנקודה שהוא כלל התורה שנגמרת אז שאז כל אחד ואחד מישראל מקבל נקדתו מהתורה ומאירה בכל ישראל וכל כל אחד בחברו שעל-ידי זה נשלם ונגמר התקון של כל השנה, כי עקר כלל כל התקונים על-ידי הנקודה פנ"ל ועל-כן אז השמחה גדולה מאד מאד מחמת שמאירין אז כל הנקודות של כל ישראל וכלן מאירין זה בזה ונתוסף האור ביותר על-ידי כלליות הארות הנקודות זה בזה ועל-ידי זה נתרבה השמחה מאד מאד, כי כל הנקודות הם בחינת צדיק פנ"ל ובבחינת צדיק שם עקר השמחה, כמו שכתוב (משלי יג) אור צדיקים ישמח וכתוב (תהלים צז) שמחו צדיקים בה' וכתוב (שם סח) וצדיקים ישמחו יעלצו וכו' וכתוב (שם צז) אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה, אמן ואמן:

כמו שכלל הלכה זו יש בה יסודות גדולים של דרך האדם לקשר ליבו לאור רבינו, ולקבל אור שמתקן ליבו, ואיך יש להמשיך זאת בכל יום ויום בפרשת השבוע בלימוד וחיידושים בפרשת השבוע, ובתפילת שחרית והמשכת השפיע שאחרי התפילה, ובכל מקום וזמן, שזה יסוד הדרך לאחוז בשכל ודעת באור הנקודה שהוא חידושי תורה שמתגלים בכל יום, ומה שמתחדש ע"י החבר וכח התבודדות, - בזה כולל הענין בענין אור ר"ה יוכ"פ וסוכות שמתגלה שמחה גדולה

ליקוטי הלכות ח"א דף קפ"ח - קצ"ז הלכות נשיאת כפיים ה'

מאד בשמח"ת ואנו ממשיכים שמחה זו לכל יום ויום של השנה שהוא התגלות כח יוה"כ סליחה והתחדשות, ומה שיש לנו חלק בתורה כאשר בשמח"ת הכל עולים להתקשר להנקודה שיש לו באור התורה, וזה מה שנמשך לכל ימות השנה.

לג) וְזֶה שְׂאֵמְרוּ זְכוּרֵי לְבָרְכָה (במגלה פְּרָק הַקּוּרָא עוֹמֵד) לְעֵינֵי קְרִיאַת הַתּוֹרָה הַנִּי שְׁלֶשָׁה, חֲמִשָּׁה, שִׁבְעָה, כְּנֶגֶד בְּרַפְת כְּהֻנִים, כִּי עֵקֶר קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּצַבּוּר הוּא לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַאִיר הַנְּקֻדָּה הַקְּדוּשָׁה שֶׁשָׁם שׁוֹרֶה אֱהָבָה הַקְּדוּשָׁה שְׁעַל-יָדֵי זֶה נִתְתַּקֵּן בְּחֵינַת שְׂבָרֵי לִוְחוֹת, שְׁזָהוּ בְּחֵינַת בְּרַפְת כְּהֻנִים כִּנ"ל וּבְשִׁבִיל זֶה אֲזַמְרִים בְּרַפְת כְּהֻנִים אַחַר בְּרַפְת הַתּוֹרָה בְּכָל יוֹם כִּנ"ל, כִּי עֵקֶר הַתְּקוּן הוּא בְּבְחֵינַת בְּרַפְת כְּהֻנִים שֶׁהוּא לְעוֹרֵר הָאֱהָבָה הַקְּדוּשָׁה שְׁשׁוֹרֶה אֶצֶל הַנְּקֻדָּה הַקְּדוּשָׁה שְׂמֻמְשִׁיכִין עַל-יָדֵי קְרִיאַת הַתּוֹרָה שְׁעַל-יָדֵי זֶה נִתְתַּקֵּן הַכֹּל כִּנ"ל:

בזה מסיים ההלכה בענין מ"ש שכל מספר הקרואים הוא קשור לברכת כהנים, כי יש לתקן הג' נקודות, להמשיכם לכל הז' מידות בקריאת התורה בשבת, וביו"ט מקשרים פרטי המידות, כאשר ביום כיפור מקשרים בשלימות כל המידות, וכח יום כיפור מתגלה בכל יום ע"י התפילה בפה וג' הנקודות. הרי כח התורה הזה שיש בקרה"ת יש בחירושי התורה והתחדשות הלימוד בכל יום ובכל פרשת השבוע ע"י עצמו, ומה שמדברים יחד, ומה שמקבלים מצדיקים, וכאשר נאחז בזה הרי בודאי נזכה ללב מאיר בעבודת השם תמיד.

הַלְכוֹת נְשִׂיאת כַּפַּיִם הַלְכָה וְ נִבְלָלָת בְּהַלְכוֹת בְּרַפְת הַשְּׁחָר הַלְכָה ה':